

De Fabel van de illegaal

krant tegen racisme

nr. 87/88

najaar

2007

www.defabel.nl

Uitbuiting in seksindustrie blijft na opheffing van bordeelverbod

De legalisering van prostitutie heeft volgens recent onderzoek de illegale sekswerkers voor de overheid steeds onzichtbaarder gemaakt. Wegens de striktere controles is raamprostitutie voor hen vrijwel onmogelijk geworden. Escortservice en internet zijn de nieuwe terreinen waar pooiers en mensenhandelaren grof geld verdienen.

Met de opheffing van het bordeelverbod in 2000 en daarmee de legalisering van vrijwillige prostitutie door volwassenen wilde de overheid van sekswerk een normale bedrijfstak maken.¹ Prostitutie als zodanig stond niet ter discussie, laat staan hoerenlopers.² In de prostitutie hebben ook altijd veel extra kwetsbare illegalen en minderjarigen gewerkt. De buitenlandse prostituees kwamen de laatste 20 jaar vooral uit Zuid-Amerika, Afrika, Azië en meer recent uit Oost-Europa. Stuk voor stuk gebieden vol armoede en onrecht.

Door legalisering moest de seksindustrie uit de schemerwereld van criminaliteit, dwang en uitbuiting worden getrokken. De overheid streeft er nu naar om prostituees tot kleine zelfstandigen te maken, die hun eigen werk en inkomen kunnen bepalen. Daartegenover staat dat prostituees en exploitanten wel netjes belasting moeten betalen, zich aan de regels moeten houden en met de benodigde vergunningen moeten werken die de gemeenten verstrekken. Ook dient de bedrijfstak regelmatig gecontroleerd te worden op vergunningen, hygiëne en arbeidsomstandigheden. Verder moeten prostituees vrij toegang hebben tot gezondheidsinformatie en -zorg, en moeten ze op hun eigen voorwaarden kunnen werken en dus zonder dwang en macht van anderen over hun eigen inkomen kunnen beschikken.

Escortservice

Het ministerie van Justitie heeft laten onderzoeken hoe het nu staat met de seks-industrie.³ De nieuwe wetgeving lijkt op bepaalde punten vruchten te hebben afgeworpen. De gemeenten hebben een deel van de prostitutie via het verlenen van vergunningen en via controles redelijk kunnen beheersen en reguleren. Zo blijken minderjarige prostituees steeds minder aangetroffen te worden. En hoewel de overgrote meerderheid van de prostituees van buitenlandse afkomst is, blijkt het aantal prostituees dat illegaal is of zonder vergunning werkt, flink gedaald.

Vervolg op pagina 8

Droomstaat van de moslimfundamentalisten

zie pagina 14

Word donateur van De Fabel van de illegaal
zie achterpagina !

Van de moslimfundamentalisten mogen meisjes vooral naar school om later hun kinderen goed op te kunnen voeden.

Linksom tegen salafisme en andere reactionaire missionarissen

Imam Ahmed Salam werd in één klap bekend toen hij eind 2004 voor het oog van de camera's weigerde om toenmalig minister Verdonk een hand te geven. Hij zorgt wel vaker voor politieke opschudding, maar weet precies hoever hij daarbij kan gaan. Zo keurt de imam geweld af en pleit hij nooit openlijk voor een islamitische staat. En door zich te beroepen op de vrijheid van godsdienst - en dus op het recht op religieuze orthodoxie - maakt Salam het zijn critici extra moeilijk. Moet links dat recht erkennen en het daar simpelweg bij laten?

De uit Syrië afkomstige Salam woont sinds 1989 in Nederland en zorgt de laatste jaren samen met zijn zoon en rechterhand Suhayb regelmatig voor opschudding. Sinds mei 2002 is hij de geestelijk leider van de moskee aan de Von Suppéstraat in Tilburg-Noord. Die moskee valt onder de Islamitische Stichting voor Opvoeding en Overdracht van Kennis (ISOOK), en wordt in het AIVD-rapport "Saoedische invloeden in Nederland" uit 2004, samen met bijvoorbeeld de beruchte moskeeën El Tawheed (Amsterdam) en Al Fourkaan (Eindhoven), genoemd als salafistisch bolwerk, opgericht na missie en financiering vanuit Saoedi-Arabië.

Ahmed Salam, zijn zoon Suhayb en hun organisatie ISOOK hebben nooit ontkend het salafisme aan te hangen. Dat is een ultra-orthodoxe, puriteinse stroming die meent dat de godsdienst zoals die beleden zou zijn door de eerste moslims

"de ware islam" is. De stroming is fel gekant tegen alle vormen van mystiek en sjiisme. Het salafisme kent een aantal varianten, waarvan er een de officiële religieuze leer is van Saoedi-Arabië, berucht vanwege zijn dictatoriale verhoudingen, grove mensenrechtenschendingen, vrouwenonderdrukking en hyperuitbuiting van arbeidsmigranten. De Saoedische staat tracht actief de salafistische doctrine over de hele globe te verspreiden via professionele missionaire activiteiten, vaak slecht verstopt onder een laag van charitas. Imam Salam heeft zich eerder dienstbaar gemaakt aan de Saoedische zaak als medewerker van de Moslim Wereld Liga. Die propageert de Saoedische islamopvatting via "liefdadigheid" en "humanitaire hulp". De Liga wordt momenteel geleid door de voormalige AEL-voorzitter Mohammed Cheppih. De Salams onderhouden ook goede banden met andere salafistische moskeeën. Zo is Suhayb Salam bijvoorbeeld een trouw bezoeker van de Amsterdamse El Tawheed-moskee.

Godsdienstvrijheid

De laatste rel rondom Salam speelde zich in 2007 af. In maart werd bekend dat de burgemeester van Tilburg, Ruud Vreeman, de imam in december 2006 op het matje had geroepen omdat hij moskeebezoekers zou hebben opgeroepen de Nederlandse staat schade toe te brengen door geen belasting te betalen. Salam ontkent dat overigens tot op de dag van vandaag. Vreeman zou tegen de imam gezegd hebben dat hij niet in Nederland thuishoort omdat hij "de integratie" belemmert. Daarop volgde in april een gesprek met de Tilburgse gemeenteraad, waaruit vooral bleek dat Salam een groot voorstander is van een strikte maatschappelijke scheiding der seksen.

Vervolg op pagina 16

Woede over grote razzia tegen illegalen in Amsterdam

Politie op illegalenjacht.

In 2006 beweerde de Amsterdamse burgemeester Cohen nog dat zijn politie nooit op illegalen zou jagen. Uit de grootscheepse politie-inval in een café in Amsterdam Zuid-Oost in de zomer van 2007 blijkt het tegendeel. Die razzia riep veel protest op van migrantenorganisaties.

In de nacht van 15 op 16 juni was in café Het Vervolg een West-Afrikaans feest aan de gang. Dat werd ruw verstoord door een enorme politiemacht van 80 agenten met paarden en honden. Naar eigen zeggen verwachtte de politie dat er zich onder de feestgangers veel “illegale criminelen” en “overlast-veroorzakers” zouden bevinden. Die verwachting vormde voor de politie blijkbaar al voldoende reden om tot massa-arrestaties over te gaan. Van ongeveer 250 bezoekers werd de identiteit gecheckt. En 111 mensen werden opgepakt en opgesloten in onder meer Kamp Zeist en de Rotterdamse bajesboten.

De agenten zouden vooral achter internetfraudeurs aan hebben gezeten. Bij zulke fraude worden lukraak grote hoeveelheden spammail verstuurd waarbij de ontvanger veel geld wordt beloofd als hij bereid is om eerst zelf wat geld voor te schieten. Uiteraard wordt die belofte nooit nagekomen. Er blijken nog steeds mensen in te trappen. Omdat veel Nigerianen zich eraan zouden bezondigen, noemt de overheid deze oplichting ook wel “419-fraude”, een verwijzing naar een wetsartikel in het Nigeriaanse strafrecht. Wrang genoeg trad tijdens het feest de Nigeriaanse zanger Osuofia op, die met zijn lied “I go chop your dollar” die oplichting juist op de hak neemt.

Racisme

De verontwaardiging over “de veegactie” was groot. De politie werd beschuldigd van racisme omdat alleen “allochtone” feestgangers waren gecontroleerd op hun identiteit. Op 3 juli verklaarde de Amsterdamse rechtbank de arrestaties onrechtmatig, omdat “het vermoeden van illegaal verblijf” onvoldoende kon worden bewezen. Bovendien was er op het moment van de inval geen overlast of verstoring van de openbare orde. Staatssecretaris van Justitie Nebahat Albayrak ging in beroep tegen die uitspraak en eind juli besliste de Raad van State dat “de vreemdelingen” rechtmatig vastzaten. Sommigen werden vrijgelaten omdat ze onder het generaal pardon voor vluchtelingen vielen. De anderen zijn inmiddels bijna allemaal uitgezet, waaronder een groep van 35 mensen die gezamenlijk naar Nigeria zijn gedeporteerd. Twee van hen hebben het verhaal van hun deportatie en het kwalijke optreden van de Nederlandse overheid openbaar gemaakt.¹ Van de 111 opgepakte mensen werden er uiteindelijk maar 8 vervolgd wegens het bezit van valse papieren. Niemand werd aangepakt voor internetfraude. Volgens internetfraude-onderzoeker Frank Engelsman waren er tijdens de inval 5 grote internetfraudeurs aanwezig, “alleen: zij hebben de Nederlandse nationaliteit en konden gaan”.²

Cohen beweerde vantevoren niet op de hoogte te zijn gebracht van de inval. Opmerkelijk genoeg blijken de lokale Amsterdamse tv-zender AT5 en de Raad voor Rechtsbijstand wel vooraf te zijn gewaarschuwd. De Raad kreeg al een week vantevoren de opdracht om voor voldoende rechtshulp te zorgen. Cohen vroeg zich hardop af of de vreemdelingen-wetgeving wel ingezet had mogen worden bij deze actie en liet intern onderzoek doen door het Bureau Integriteit. Die poetste de kritiek echter weg, waarna de burgervader de inval rechtvaardigde met: “De vreemdelingenwet kan een belangrijk instrument zijn bij het tegenhouden van criminaliteit door illegalen.”

Kopgeld

In oktober 2006 tekende burgemeester Cohen namens alle korpsbeheerders een “prestatiecontract” met het ministerie van Binnenlandse Zaken. Daarmee verplichtten de politie-korpsen zich om in 2007 in totaal 11.883 illegalen op te pakken, in Amsterdam 2.000. Tegenover die “prestatie” staat een financiële beloning. Hoe meer illegalen de politie oppakt, hoe meer geld men krijgt. Na ophef over dat kopgeld zei Cohen: “Er is geen sprake van een jacht op illegalen. Dat is in Amsterdam nooit gedaan en dat zal de Amsterdamse politie nooit doen.”³ De inval in Zuid-Oost bewijst echter het tegendeel.

Uit woede over de illegalenjacht begonnen in juli diverse migrantenorganisaties en steungroepen een campagne tegen politierazzia's.⁴ Men voerde actie bij het Amsterdamse stadhuis en eiste via een open brief, die De Fabel van de illegaal ook ondertekende, dat de prestatiecontracten moesten verdwijnen en dat illegalen niet langer gelijkgesteld mochten worden aan criminelen. Onder het mom van bestrijding van criminaliteit dreigt de illegalenjacht echter steeds meer te worden geïntensiveerd.

Ellen de Waard

Uit de illegaliteit

Pardonkandidaat in uitzetgevangenis

In december 2006 liet premier Balkenende weten dat sommige afgewezen vluchtelingen niet meer uitgezet mochten worden in verband met de komst van het generaal pardon. Hij dacht daarbij aan uitzettingen die “op humanitaire bezwaren” zouden stuiten, zoals in het geval van gezinnen met kinderen. Deportaties van andere pardonkandidaten mochten blijkbaar wel doorgaan. Uiteraard een volstrekt onrechtvaardig besluit, want tegen alle uitzettingen bestaan “humanitaire bezwaren” en zeker tegen de deportaties van vluchtelingen die in de nabije toekomst een verblijfsvergunning hadden kunnen krijgen, zoals pardonkandidaten. Een meerderheid van de Tweede Kamer verzocht de regering dan ook om “geen onomkeerbare beslissingen en stappen te nemen” die de zaak van pardonkandidaten zouden kunnen schaden. Toch nam de regering niet meteen het principebesluit dat geen enkele pardonkandidaat uitgezet of in een illegalengevangenis opgesloten mocht worden. Door die lange tijd onduidelijke houding werden er eind 2006 en begin 2007 nog flink wat pardonkandidaten in illegalengevangnissen opgesloten om uitgezet te worden. Pas sinds eind februari werd bij opgepakte en opgesloten vluchtelingen meer in het algemeen nagegaan of ze in aanmerking kwamen voor het pardon. Was dat het geval, dan konden ze meestal vrij snel de gevangenis weer verlaten. Maar helaas lang niet iedereen.

Neem nu Pierre Nzomukunda, in 1972 in Burundi geboren en in 2001 naar Nederland gevlucht. Gelukkig vroeg hij voor 1 april van dat jaar asiel aan, zodat hij nu in aanmerking kan komen voor het pardon. Na de afwijzing van zijn asielaanvraag in 2005 leidde hij een zwaar bestaan. Eind november 2006 werd hij opgepakt en opgesloten. Pas eind mei 2007 werd hij weer op straat gezet. Als reden voor “de opheffing van de vreemdelingenbewaring” noemde de politie dat “andere belangen prevaleren”. Een uiterst verhullende term voor het feit dat Nzomukunda maandenlang onrechtmatig gevangen zat. Omdat hij een pardon-kandidaat is, bestaat er “geen zicht meer op uitzetting” en in dat soort gevallen is de overheid verplicht om de vluchteling vrij te laten. Nzomukunda bezocht een tijd later het spreekuur van De Fabel van de illegaal. Hij wilde een schadevergoeding eisen wegens onrechtmatige vrijheidsberoving. De Fabel regelde een advocaat voor hem. Pas na actie van diverse advocaten kregen ook tientallen andere opgesloten pardonkandidaten van de rechter hun vrijheid terug. De overheid moest hen een schadevergoeding betalen. De advocaten klaagden erover dat ze hun cliënten ternauwernood van de vliegtuigtrap wisten te halen. Ze stonden op het punt om gedeporteerd te worden.

Veel andere pardonkandidaten in Leiden zijn weliswaar niet opgepakt, maar hebben aan de andere kant ook geen hulp gekregen van de gemeente Leiden gedurende de maanden dat ze moeten wachten op een beslissing over hun pardonaanvraag. Zo verkoopt een Egyptische pardonkandidaat op straat nog steeds de daklozenkrant. Daarmee moet hij zichzelf en zijn vrouw en kinderen zien te onderhouden. Andere pardonkandidaten zwerven al jarenlang rond en moeten ook nu nog af en toe onder de blote hemel overnachten. Nog steeds is voor hen het einde van de ellende niet in zicht.

Pierre Nzomukunda is een schuilnaam.

Harry Westerink

“Vrijwillige” terugkeer nu ook Europees gecoördineerd

Etalage van Cordaid-kantoor in Den Haag.

Onder aanvoering van de Nederlandse ontwikkelingsorganisatie Cordaid is begin 2007 European Reintegration Support Organisations (ERSO)¹ opgericht, een samenwerkingsverband van voornamelijk katholieke ngo's op het gebied van “vrijwillige” terugkeer van afgewezen vluchtelingen naar hun landen van herkomst.

Medewerking aan de “vrijwillige” verwijdering van vluchtelingen uit Nederland werd jaren geleden door veel steungroepen nog flink verafschuwd. Terugkeer kan nooit “vrijwillig” zijn, zo stelde men terecht, als die wordt afgedwongen door de beroerde maatschappelijke situatie waarin illegaal gemaakte vluchtelingen moeten leven. Nu geven de meeste steungroepen juist veel aandacht en menskracht aan terugkeerprojecten. Naast de IOM² heeft ook het door Cordaid in 2001 opgezette Bureau Maatwerk bij Terugkeer³ een belangrijke rol gespeeld in het promoten van de “vrijwillige terugkeer”-gedachte. Via ERSO trekt Cordaid-Maatwerk nu Europa in om er reclame voor te gaan maken en er informatie over uit te wisselen met collega-ngo's. Behalve Cordaid-Maatwerk doen aan ERSO ook mee het Britse Refugee Action,

het Duitse Raphaels-Werk, de Portugese Jesuit Refugee Service, de International Catholic Migration Commission, en de afdelingen van Caritas Internationalis in België, Oostenrijk, Bulgarije en Essen. Cordaid-medewerkster Mieke van Tilburg coördineert ERSO vanuit het Cordaid-kantoor in Den Haag.

Maatwerk geeft al langer advies en trainingen over “vrijwillige” terugkeer. Die ervaring wil men graag doorgeven aan de andere ERSO-deelnemers. Zo heeft Maatwerk voor “begeleiders” van vluchtelingen een handleiding samengesteld, met tips en een lijst vragen en antwoorden. “Voor sommige asielzoekers waarmee ik werk zou terugkeer misschien best een goed idee zijn. Hoe breng ik dat ter sprake?”, vraagt een fictieve “begeleider” bijvoorbeeld. “Dat is inderdaad niet altijd gemakkelijk”, aldus het antwoord. “Sommige asielzoekers beginnen er zelf over te praten, maar meestal moet een gesprek hierover toch door een begeleider worden aangezwengeld. Niet als enige oplossing voor de situatie waar een man, vrouw of gezin in zit, maar als een van de mogelijkheden om over na te denken. De kans dat het idee meteen in vruchtbare bodem valt, is niet zo groot. Vaak is er tijd nodig het te laten bezinken.” Zo praat men in op kwetsbare vluchtelingen om hen over te halen tot “vrijwillige” terugkeer. Een andere vraag: “Ik heb soms het idee dat de asielzoeker die ik begeleid, zijn problemen een beetje overdrijft om hulp te kunnen krijgen. Hoe weet ik hoe hulpbehoevend hij is?” Maatwerk bevestigt dit wantrouwen in vluchtelingen: “Feit blijft dat er altijd mensen zullen zijn die zich hulpbehoevender zullen voordoen dan ze zijn.” Men zwijgt in alle talen over het omgekeerde, dus over de situatie dat vluchtelingen zich tegenover hulpverleners juist minder “hulpbehoevend” voordoen dan ze in feite zijn. Dat komt vaak voor, bijvoorbeeld omdat vluchtelingen zich schamen, verlegen en onzeker zijn, of omdat ze de weg in hulpverleningskringen niet goed kennen en daarom nauwelijks weten waar en hoe ze steun moeten vragen.

Ander onrecht

Voor Caritas België-medewerker Bart Cosyns staat voorop dat een zelfgekozen vertrek in elk geval beter is dan uitzetting door de overheid. “Zolang we het andere onrecht maar niet vergeten waarvoor de EU geen grote budgetten opstelt”, meent hij. Maar daar ligt nu juist het probleem. Door met subsidies te schuiven bepaalt de overheid in grote lijnen de richting die vluchtelingensteungroepen zouden moeten inslaan. Politieke

strijd tegen “ander onrecht”, bijvoorbeeld tegen de uitholling van het asielrecht en tegen de maatschappelijke uitsluiting van illegalen, levert vandaag de dag veel te weinig subsidies, donaties en maatschappelijk draagvlak op. Daarvan kunnen de grotere ngo's hun kantoren en personeel niet betalen. En daarom komt die strijd ook nauwelijks meer van de grond.

De EU blijkt de laatste tijd “vrijwillige” terugkeerprojecten meer te sponsoren. Voor ngo's liggen er dus grotere financiële mogelijkheden. Daarom groeit in heel “vrijwillig terugkeer”-Europa de animo om zich intensiever met het thema bezig te houden. Dat geldt ook voor landen die het idee van “vrijwillige” terugkeer tot voor kort helemaal nog niet kenden, zoals Bulgarije. Dat nieuwe EU-lid ontwikkelt zich de laatste tijd van “doorgangslaan” tot “gastland voor vluchtelingen”. Volgens Caritas Bulgarije zijn “vrijwillige” terugkeerprojecten dan een eerste vereiste. Daarvoor gaat Caritas Bulgarije-medewerkster Radosveta Hadjieva graag in de leer bij de meer ervaren ERSO-leden, zoals Cordaid en Caritas België.

De publicaties van ERSO-deelnemers staan vol juichverhalen over succesvol in hun “eigen” land “gereïntegreerde” vluchtelingen. Toch keert uiteindelijk maar zo'n 30 procent van de Maatwerk-cliënten daadwerkelijk terug. Bovendien blijft de toekomst en het voortbestaan van de terugkeer-ngo's onzeker. Cordaid-medewerker Joep van Zijl kondigde tijdens een ERSO-workshop in mei 2007 al aan dat Cordaid in 2008 stopt met het Maatwerk-project, omdat men zich niet langer meer wil richten op het thema migratie. Bovendien gaat de overheid na de pardon-regeling voor vluchtelingen minder geld geven aan dit soort projecten. Het aantal mogelijke terugkeerders is immers vanwege die regeling behoorlijk gedaald. En het is maar de vraag of de EU ook de komende jaren ERSO blijft subsidiëren. Het aantal vluchtelingen in Europa is de laatste tijd namelijk zo sterk verminderd dat daardoor het aantal “vrijwillige” terugkeerders waarschijnlijk ook flink zal teruglopen.

Harry Westerink

Noten

1. ERSO-website <www.erso-project.eu>.
2. Zie: speciale IOM-pagina. Op: Fabel Website <www.defabel.nl/iom.htm>.
3. “Steungroepen helpen overheid met uitzetten van vluchtelingen”, Jan Tas. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10967f60.htm>.

Politie zet activisten als illegalen gevangen

In 2007 heeft de politie al meerdere keren Nederlandse activisten in een illegalengevangenis opgesloten of daarmee gedreigd, omdat ze weigeren hun identiteit prijs te geven.¹ Tegen deze chantagepraktijk om hen tot praten te dwingen komt forse kritiek uit linkse en wetenschappelijke hoek.

Nederlanders in een illegalencel, het is even wennen. Tot voor kort werden zwijgende verdachten naamloos vervolgd en kregen ze een boete of gingen ze de cel van een reguliere gevangenis in. De politie is nu aan het uitproberen of men zwijgende verdachten via opsluiting in een uitzetbajes kan dwingen om mee te werken aan hun eigen veroordeling. Hun zwijgrecht wordt zo uitgehold. Als die repressie gangbaar beleid wordt, dan heeft de overheid een nieuw wapen in handen tegen linkse activisten. Men hoopt hen te kunnen afschrikken door hen bij oppakken een behandeling als rechteloze illegaal in het vooruitzicht te stellen. Onder de activisten die de laatste maanden in een illegalencel belanden, bevonden zich leden van de Werkgroep Stop Deportaties.² Door actie te voeren tegen uitzetbajessen werden ze er zelf gevangen gezet.

Blonde Hollandse jongens

De politie meent “slechts” de wet uit te voeren. “De Vreemdelingenwet is bedoeld om de identiteit te achterhalen van personen. Daar vallen dus ook Nederlanders onder die weigeren hun identiteit bekend te maken”, aldus de politie en het ministerie van Justitie. Volgens hulpofficier Fokke Kamp voorkomt dat bovendien “willekeur”. “Of iemand er nu wel of niet Nederlands uitziet, doet er niet meer toe. Iedereen wordt gelijk behandeld.” Die “gelijke behandeling” heeft dan wel tot gevolg dat voortaan iedereen in een illegalencel kan belanden, dus niet alleen illegalen.

“Dit is puur misbruik van bevoegdheden”, vindt hoogleraar strafrecht Peter Tak. “Wat is dit voor onzin? Word je tegenwoordig geacht een illegale vreemdeling te zijn, tot je bewijst dat je Nederlander bent? Het zwijgrecht breken met hulp van de Vreemdelingenwet gaat echt te ver. Die wet is voor vreemdelingen, niet voor Nederlanders.”³ Ook hoogleraar vreemdelingenrecht Anton van Kalmthout spreekt van “oneigenlijk gebruik” van de Vreemdelingenwet. “Vreemdelingen-detentie is alleen bedoeld voor illegalen die uitgezet kunnen worden. Het kan toch niet zo zijn dat alle detentiecentra straks vol zitten met blonde Hollandse jongens die weigeren zich te identificeren?”⁴

Gelijke monniken

De linkse activiste en dichteres Joke Kaviaar⁵ neemt een principieel standpunt in tegenover de mening van “deskundigen” als Van Kalmthout, die het uitzetbeleid vooral hekelt omdat het niet “effectief” genoeg zou zijn.⁶ “De Vreemdelingenwet kan niet worden misbruikt. De wet zelf is het misbruik”, stelt Kaviaar. Elk “vreemdelingenbeleid” van de overheid maakt immers een fundamenteel en onrechtvaardig onderscheid tussen de eigen staatsburgers, die meer rechten hebben, en de burgers van andere staten, die veel minder rechten zouden hebben en gemakkelijk rechteloos en illegaal gemaakt kunnen en mogen worden. We moeten dan ook niet streven naar verbetering van de “vreemdelingenwetgeving”, maar naar de afschaffing ervan, aldus Kaviaar.⁷ Volgens haar heeft het argument van Tak en Van Kalmthout dat de politie zich schuldig zou maken aan “machtsmisbruik” ten opzichte van Nederlanders door op hen het illegalen-beleid toe te passen, “iets nationalistisch, zelfs racistisch”. Kaviaar vindt dat ook op migranten en vluchtelingen de “vreemdelingenwetgeving” niet langer toegepast behoort te worden. “Gelijke monniken, gelijke kappen!” Haar idee van “gelijke behandeling” staat lijnrecht tegenover dat van oom agent Kamp. Zij vindt dat iedereen niet even beroerd en rechteloos behandeld moet worden, maar even goed en rechtvaardig. Niemand mag dan ook in een illegalencel worden opgesloten, ook illegalen

niet. Illegalengevangenis moeten verdwijnen en mensen behoren niet illegaal te worden gemaakt. De wetenschappers “hadden zich dan ook niet over het symptoom van de opsluiting van Nederlanders in vreemdelingen-detentie moeten uitspreken, maar een oordeel moeten vellen over de vreemdelingenwet als zodanig, in plaats van zich slechts het lot van twee Nederlandse activisten aan te trekken, want hun lot valt in het niets bij dat van al die mensen die maanden, menigmaal langer dan een jaar, in de rottige deportatiekampen verblijven.”

Harry Westerink

Noten

1. “Misbruik vreemdelingendetentie om recht op anonimiteit te ondergraven”. Op: Indymedia-website <www.indymedia.nl/nl/2007/08/46404.shtml>.
2. Zie: Werkgroep Stop Deportaties-website <www.stop_deportaties.mahost.org>.
3. “Nederlanders in illegalencel”, Jacqueline Steenwijk. In: Leidsch Dagblad, 1.8.2007.
4. “Cel dreigt voor ID-weigeraar”, Jacqueline Steenwijk. Op: BN/De Stem-website <www.bndestem.nl/binnenland/article1708568ece>.
5. Zie: Joke Kaviaar-website <www.jokekaviaar.nl>.
6. “Wetenschappers willen illegalen via hersenspoeling aanzetten tot “vrijwillig” vertrek”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11161f73.htm#1>.
7. Zie ook: “Geen mens is illegaal” nu ook in Engeland”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10971f62.htm>.

Godsdienst ingezet om gevangen illegalen klein te krijgen

Al langere tijd bezoeken groepen vrijwilligers vanuit religieuze, humanitaire of politieke motieven illegalen in uitzetgevangenissen. Activist Philip van Dalen¹ deed dat ook en maakte van dichtbij mee hoezeer dominees en pastors aan de leiband lopen van de gevangenisdirectie. De gezagsgetrouwe christelijke stichting Exodus wil nu de leiding over alle bezoekgroepen.

Van Dalen draaide eerst mee in een zelfstandige groep die illegalen in uitzetcentrum Zestienhoven bezocht. Een paar maanden lang zat hij ook in een door stichting Exodus gedomineerde bezoekgroep in de Rotterdamse bajesboten. In Zestienhoven moest de ongelovige Van Dalen meewerken aan kerkdiensten voor christelijke illegalen. Hij moest de stoelen voor de dienst klaarzetten, kaarsen aansteken, de gevangenen naar hun stoelen begeleiden, christelijke liederen meezingen, meeklappen, en rozenkransen en maria-kaakjes uitdelen. De vrijwilligers werd opgedragen elke illegaal niet meer dan één kaakje te geven, en vooral geen chocola of ander lekkers. Volgens de directie moesten de gevangenen namelijk niet te veel worden verwend. De geestelijk verzorgers stemden daar mee in.

Kluisjes

Tijdens de diensten maakte Van Dalen de paternalistische preken van dominee Arie Poldervaart mee. Toen een uit Afrika afkomstige illegaal een andere bijbel vroeg omdat uit de zijne een hoop bladzijden waren gescheurd, antwoordde Poldervaart: “Een persoon wiens hand is geamputeerd, is nog steeds een persoon. Dat geldt ook voor die bijbel.” Een ongelooflijk lompe opmerking, want de man was juist gevlucht uit een oorlogsgebied vol dagelijks geweld als het afhakken van handen. “Gevangenschap is moeilijk, maar vrijheid is net zo moeilijk”, predikte Poldervaart een andere keer. En: “Wij zijn hier in de gevangenis allemaal gelijk”, waarmee hij achteloos de enorme verschillen wegwiufde in de positie van de gevangenen enerzijds en de bewakers anderzijds. Ook gaf hij de illegalen een koloniaal lesje in nederigheid en onderworpenheid. “Wanneer de bewakers je zeggen dat je naar boven moet gaan, dan ga je gehoorzaam. Want deze dingen zijn niet belangrijk, wij christenen wachten op het Koninkrijk Gods.”

Uiteindelijk zette de Zestienhoven-directie Van Dalen uit de bezoekgroep, vanwege een conflict over de bezoekerskluisjes. Bij binnenkomst in de gevangenis moeten de bezoekers alle meegenomen spullen in een kluisje opbergen. De sleutel ervan moet worden ingeleverd bij de portier. Bij vertrek moet de bezoeker de sleutel weer ophalen. Regelmatig troffen Van Dalen en andere bezoekers bij het openmaken van hun kluisjes meer spullen aan dan ze erin hadden gedaan. Toen Van Dalen de portier daar weer eens op aansprak, ontstond er “een onaangename woordenwisseling”. Daarop diende de portier een klacht over hem in bij de directie. Zonder hoor en wederhoor toe te passen werd Van Dalen voor altijd de toegang tot het uitzetcentrum ontzegd. Wrang genoeg liet directeur Van Benthem nog wel weten dat hij “het door u geschetste probleem met de kluisjes” binnenkort hoopte op te lossen.

Feestje

Om te mogen deelnemen aan de bezoekgroep in de bajesboten werd Van Dalen onderworpen aan een screeningsgesprek met dominee Martin van Hemert en Exodus-medewerker Robert Prang. Die organisatie voor de opvang en begeleiding van ex-gedetineerden coördineert ook bezoekgroepen in gevangenissen, waaronder die op de Rotterdamse bajesboten. Van Hemert verklaarde tegenover Van Dalen het niet eens te zijn met de gevangenisregels, maar zich er toch aan te conformeren. Prang verdedigde de regels zelfs. Van Dalen vond Van Hemert “de rotste niet”. Maar in zijn positie als verantwoordelijke naar de directie toe was de dominee nu eenmaal doodsbenuwd dat bezoekers de regels zouden overtreden. De hele bezoekgroep zou dan meteen opgeheven worden en “het pastoraal team” zou ernstige problemen krijgen. “Over 30 jaar ga ik nadenken over hoe erg het hier op de bajesboten eigenlijk was”, zei Van Hemert eens onder vier ogen. “Maar als je dat nú eens doet?”, vroeg Van Dalen. “Ja, dan kan ik hier niet meer werken”, liet Van Hemert zich ontvallen. In het openbaar zwijgt hij liever over de bajesrepressie en draait hij gewillig mee in het raderwerk van de deportatiemachine. Hij jubelt zelfs over de passief en machteloos makende rol die bezoekgroepleden in de bajes moeten spelen. De vrijwilligers zouden er volgens Van Hemert voor zorgen dat gevangenen zich tijdens kerkdiensten “thuis” voelen, en daar zelf ook “rijker” van worden.

“Zo'n kerkdienst is soms een feestje. Er komen krachten naar boven die bijna alles overstijgen. Dat is elke keer weer een fantastische ervaring.”² Gods wegen zijn ondoorgrondelijk en alles heeft een diepere bedoeling, dat soort religieuze indoctrinatie om mensen eronder te houden kenmerkt volgens Van Dalen vaak de preken van geestelijk verzorgers in gevangenissen.

Van Dalen weigerde zich neer te leggen bij het mens-onwaardige bajessysteem en de strenge regels die aan bezoekgroepen worden opgelegd. In de dierentuin hebben de dieren het beter dan de illegalen op de bajesboten, zo schreef hij anoniem op internet over zijn ervaringen. De directie was woedend en schakelde geestelijk verzorger John Gillissen in, die moest achterhalen welk bezoekgroeplid het had aangedurfd om kritiek te spuien. Die persoon moest ter verantwoording worden geroepen. Maar Van Dalen hield zijn mond, waardoor Gillissen niet te weten kwam wie de schrijver was. Het lukte “het pastoraal team” daardoor niet om Van Dalen te verklikken bij de directie.

Akkoordje

De meeste christelijke bezoekers vinden het al een voorrecht om überhaupt aanwezig te mogen zijn tijdens de kerkdiensten, zo merkte Van Dalen op. Ze dansen graag uit vrije wil naar de pijpen van de geestelijke verzorgers en de directie. Zelf ging de activist zich steeds meer ergeren aan het bevoogdende gedrag van de geestelijk verzorgers. Hij vond dat hij als een klein kind werd behandeld. Als reden voor die behandeling gaf Gillissen op dat de geestelijke verzorging de bezoekers moet beschermen tegen hun eigen te grote naïviteit, want “heus, illegalen vertellen echt niet altijd de waarheid”.

Onlangs hief de Zestienhoven-directie de zelfstandige bezoekgroep helemaal op. Dat heeft te maken met het recente streven van stichting Exodus naar een monopoliepositie in het bezoekgroepenwerk. Men wil een nieuwe Zestienhoven-groep oprichten onder leiding van de stichting. Verder hoopt men Exodus-bezoekgroepen te kunnen lanceren op de bajesboten in Zaandam en Dordrecht, en in de binnenkort te openen illegalengevangenis in Alphen aan den Rijn, de grootste van Nederland. Exodus wil de werving en begeleiding van vrijwilligers volledig in eigen hand krijgen en heeft het op een akkoordje gegooid met het ministerie van Justitie. De autoriteitsgevoelige christenen van Exodus zullen hun vrijwilligers wel koest weten te houden. Exodus-voorzitter en Justitie-hoofdpredikant Jan Eerbeek is in zijn nopjes. Met steun van het ministerie kan hij zijn imperium verder uitbouwen en linkse bajesstrijd steeds verder wegdrücken. Daarin wordt hij bijgestaan door Justitie-hoofdaalmoezenier en collega Exodus-bestuurslid Fred van Iersel.

Philip van Dalen is een schuilnaam.

Harry Westerink

Foto Eric Krebbers

Stichting Exodus wil ook een bezoekgroep in de nieuwe illegalengevangenis in Alphen aan den Rijn.

Illegalen in uitzetgevangenissen zitten onschuldig, zonder vorm van proces, zonder veroordeling, en zonder maximumtermijn opgesloten. Ze zijn volledig van de buitenwereld afgesloten, worden 24 uur per dag geconfronteerd met een meedogenloos bajesregime, gaan langzaam kapot, worden gek van eenzaamheid en onzekerheid, en dreigen te worden gedeporteerd naar landen vol armoede en geweld. Om hen te kunnen steunen werden in de jaren 90 zowel in linkse als in christelijke hoek bezoekgroepen opgericht. Die initiatieven kwamen veelal voort uit protest tegen het illegalenbeleid. Vaak ging aan de oprichting van de groepen een hele strijd vooraf met de gevangenisdirectie en het ministerie van Justitie.² Die hebben weinig zin in pottenkijkers binnen de gevangensmuren en al helemaal geen behoefte aan lastposten die uit de school klappen over de dagelijkse oorlog van de overheid tegen de gevangen illegalen. Als de gevangenisleiding zo'n bezoekgroep al toestaat, dan gebeurt dat meestal pas na druk van buitenaf en onder strenge door de directie gedicteerde voorwaarden.

Bezoekers zouden de oren en ogen van de kritische buitenwereld moeten vormen en dienen op te komen voor de belangen van de gevangenen. Maar directies proberen de bezoekgroepen zoveel mogelijk onschadelijk te maken en voor hun eigen karretje te spannen. Ze proberen hen te gebruiken als onbetaalde informanten en infiltranten in dienst van de beheersbaarheid van het bajessysteem. Bezoekgroepen worden aan banden gelegd door de vrijwilligers te verplichten een contract te ondertekenen waarin ze beloven geen informatie naar buiten te brengen en de gang van zaken in de gevangenis niet te verstoren. Zo laten bezoekgroepen zich monddood en vleugellam maken, soms na protest, vaker zonder te morren. Want bezoekers die het bajesregime in woord of daad bestrijden, mogen van de directie de gevangenis niet in.³

Mariakaakjes

Onder de ngo's die zich bekommeren om het lot van gedetineerden, zitten van oudsher nogal wat religieuze liefdadigheidsinstellingen. Het weer op het rechte pad proberen te brengen van mensen die in hun leven een misstap hebben begaan, is voor hen een lucratieve markt waar de naastenliefde in praktijk kan worden gebracht en waar zieltjes kunnen worden gewonnen. Naast progressieve en strijdbare gelovigen bezoeken vooral brave en paternalistische middenklasse-christenen de bajes. Leden van dit soort bezoekgroepen krijgen daarbij de taak toegeschoven om “geestelijk verzorgers” als dominees en pastors te helpen bij de voorbereiding van kerkdiensten, bedoeld voor de christenen onder de gevangenen.

Noten

1. “Ons eigen Guantánamo”, redactie Grenzeloos. Op: Grenzeloos-website <www.grenzeloos.org/artikel/viewartikel.php?id/976.html>.
2. “De Alphense illegalenbajes De Geniepoort”, Gebladerte-reeks 7. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/g07.htm>, en: “In actie tegen de Alphense illegalenbajes”, Gebladerte-reeks 14. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/g14.htm>.
3. “Valkuilen voor bajes-bezoekgroepen”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10480f29.htm>.
4. “”Door de inzet van vrijwilligers haal je de muren tussen binnen en buiten omlaag””. Op: Exodus-website <www.stichtingexodus.nl/gfx/upload/3_4_0_7_exodus%20info%20maart%202007.pdf>.

Poolse homo's op de vlucht voor katholiek conservatisme

Wegens discriminatie en repressie in Polen vluchten de laatste jaren veel homo's en lesbo's naar West-Europa. Volgens katholieke nationalisten zouden ze de Poolse normen en waarden ondermijnen. De onlangs afgetreden uiterst rechtse regering kondigde een conservatieve "morele revolutie" aan die ook Joden en linksen op de korrel neemt.

De communistische Oostblok-regimes verwierpen homo-seksualiteit als een uit het kapitalistische westen afkomstige verdorvenheid. Ook in Polen moest de homosubcultuur lange tijd ondergronds blijven. Na de val van de Berlijnse muur bloeide de homobeweging op. Homo-activisten grepen de overgang van staatskapitalisme naar privé-kapitalisme aan door zich steeds openlijker te organiseren via belangengroepen, ontmoetings-plekken en media.

Maar ook de conservatieve katholieke kerk kreeg meer vrijheid. Na het verdwijnen van de atheïstische staatsleer kon de kerk zich weer volop met politiek gaan bemoeien. Dat leidde tot de opkomst van uiterst rechtse partijen, zoals Recht en Rechtvaardigheid van de tweelingbroers Jaroslav en Lech Kaczynski, de Liga van Poolse Families van Roman Gyrtiech, en de boerenpartij Zelfverdediging van Andrzej Lepper. Samen vormden ze in 2006 een regering die zich kenmerkte door een ultra-katholieke, patriarchale, nationalistische en anti-communistische koers. De Liga werd gelanceerd door pater Tadeusz Rydzyk van Radio Maryja, een populair katholiek-fundamentalistisch en antisemitisch radiostation. Daarop valt dagelijks te beluisteren dat Polen door vijanden wordt omsingeld, waaronder Joden, vrijmetselaars en ex-communisten die het land in de uitverkoop zouden doen aan de EU. Het media-imperium van Rydzyk omvat verder een tv-zender, een uitgeverij, een krant en een aantal scholen. Zelfs het uiterst conservatieve Recht en Rechtvaardigheid gaat Rydzyk niet ver genoeg. Hij noemde president Lech Kaczynski een paar maanden geleden een leugenaar die "in dienst van de joodse lobby" zou staan, en zijn vrouw een heks die voor euthanasie in aanmerking zou moeten komen.

Nepbommen

Net als het communistische regime vroeger beschouwen katholieke conservatieven nu homoseksualiteit als een verschijnsel uit het verderfelijke westen. Homo's en lesbo's zouden handlangers zijn van buitenlandse krachten die de Poolse natie en de Poolse normen en waarden zouden willen verzwakken. De toetreding tot de EU heeft in Polen tot een stemming geleid tegen "het internationale kapitalisme". Dat zou het land van zijn soevereiniteit beroven door binnenlandse bedrijven over te nemen. Poolse politici en opiniemakers zoeken zondebokken voor de sociale en economische problemen. Ze kiezen daarvoor de traditionele minderheidsgroepen die afwijken van het beeld van de gemiddelde Poolse katholiek, zoals homo's en Joden. Men speelt daarbij graag de underdog door te verklaren dat men in het verleden eerst heeft gevochten tegen de fascistten, daarna tegen de communisten, en nu tegen "de homoseksuele agenda". Poolse conservatieven beschouwen zichzelf als de laatste idealisten in Europa die "het recht van de familie en van de natie" nog durven te verdedigen, samen met katholieke bondgenoten in Ierland, Spanje en het Vaticaan.

Zoals overall waar religieus fundamentalisme opruikt, is in Polen homohaar wijdverbreid, van overheidswege en van onderop. Als burgemeester van Warschau verbood Lech Kaczynski in 2005 een demonstratie voor gelijke rechten voor homo's, omdat die "obsceen" zou zijn en "kwetsend voor de religieuze gevoelens van andere burgers". Een week later stemde hij wel in met een anti-homo demonstratie. Daaraan deden ook leden mee van de Heel-Poolse Jeugd, de fascistische jeugdbeweging van de Liga voor Poolse Families. Die valt de homobeweging aan met slogans als "Homo's aan het gas" en "Wij gaan met jullie doen wat Hitler met de Joden heeft gedaan". Kaczynski werd tot president gekozen omdat hij een aantal bommeldingen politiek wist uit te buiten. Die nepbommen waren in de schoenen geschoven van homo-activisten. De anti-terreurpolitie gebruikte de provocatie om homo's te intimideren, te infiltreren en te chanteren. Men probeert homo's te ronselen die willen klikken over de "afwijkende" seksuele voorkeur van politici. Ook worden homo's door de overheid geregistreerd, hoewel de EU dat verbiedt.

Teletubbies

Veel Poolse homo's ondervinden fysiek en psychisch geweld, zo blijkt uit een rapport van de homo-actiegroepen Lambda Warschau en de Campagne Tegen Homofobie.¹ In de beeldvorming worden homo's vaak gelijkgesteld aan pedofielen en drugsdealers. Ook zouden het "dieren" zijn "die Satan gebruikt om de kerk te vernietigen". De minister van onderwijs en vice-premier Giertych verbood "homopropaganda" in het onderwijs: een handboek van de Raad van Europa ging achter slot en grendel, omdat het uitnodigde tot een open discussie onder jongeren over homoseksualiteit. Zo wil hij overigens ook dat de evolutietheorie van Charles Darwin uit het onderwijs verdwijnt. Volgens Giertych moeten scholen kinderen opvoeden

volgens katholieke waarden en leren trots te zijn op de Poolse geschiedenis. Hij pleit voor "zuivering" van homo's uit het onderwijs, wat neerkomt op een beroepsverbod. En het ministerie van Gezondheid heeft onlangs een commissie opgericht om homo's "te genezen". Bovendien weigerde de Poolse overheid om homobelangengroepen de subsidies te verstrekken die de EU al aan hen had toegekend. Radio Maryja kreeg die Europese gelden wel. Zo sponsort de EU de homofobie, het antisemitisme en het katholieke fundamentalisme van de radiozender. De anti-discriminatie wetgeving van de EU daarentegen verplicht de Poolse overheid om homohaar te bestrijden, wat de anti-EU sentimenten in het land flink doet aanwakkeren.

De affaire rond de paarse Teletubbie Tinky Winky laat zien welke lachwekkende vormen de Poolse homohaar heeft aangenomen. De overheid overwoog om het kinderprogramma van de tv-schermen te weren omdat het "homopropaganda" zou bevatten. "Het tasje van Tinky Winky duidt wellicht op homoseksueel gedrag. Eerst viel het me niet op, omdat ik dacht dat Tinky Winky een meisje was, maar het blijkt een jongen", liet Ewa Sowinska namens de door de overheid ingestelde programmakeuring weten. Inmiddels zijn al duizenden Poolse homo's wegens dit homovijandige klimaat naar Engeland gevlucht. Economische motieven als armoede en werkloosheid spelen bij hen veel minder een rol dan bij andere Poolse migranten.

Harry Westerink

Noot

1. "Situation of bisexual and homosexual persons in Poland", Marta Abramowicz (red.). Op: Campagne Tegen Homofobie-website <www.kampania.org.pl/cms/data/upimages/report_homophobia_Poland_2007_EN.pdf>.

Demonstratie van de Liga voor Poolse Families.

Demonstratie van de Liga voor Poolse Families.

De gevaren van de aanpak van radicalisering

Het aantal extreem-rechtse en moslimfundamentalistische jongeren neemt toe. Minister Guusje ter Horst wil daar iets aan doen en presenteerde eind augustus 2007 haar “Actieplan Polarisatie en Radicalisering 2007-2011”. De aandacht gaat helaas vrij eenzijdig uit naar de moslimjongeren. En komt straks radicaal-links ook onder vuur te liggen?

Gabbermeiden in Amsterdam na de moord op Theo van Gogh, 2 november 2004.

Extreem-rechtse en moslimfundamentalistische ideeën winnen aan invloed, en dan vooral onder jongeren. De betekenis van extreem-rechtse partijen is de laatste jaren echter kleiner geworden, aldus de Monitor Racisme van de Anne Frank Stichting. Dat komt mede door de opkomst van Wilders, die hen de wind uit de zeilen neemt. Het aantal losjes georganiseerde extreem-rechtse groepen neemt daarentegen toe. Die hebben naar schatting gezamenlijk een harde kern van 135 leden, en in totaal zo'n duizend leden en aanhangers. Daarnaast zijn er echter ook nog enkele duizenden niet georganiseerde “Lonsdalejongeren”.¹

Volgens het AIVD-jaarsverslag van 2005 zouden er ongeveer 2.500 “potentiële moslim-activisten” zijn, en daarnaast 20 tot 30 duizend moslims die vatbaar zijn voor salafistische ideeën. Wie de dienst precies tot de “potentiële moslim-activisten” rekent, blijft onduidelijk, en ook schattingen met 10 duizend mensen meer of minder komen niet echt overtuigend over. Maar zeker is wel dat fundamentalistische ideeën populairder zijn dan bijvoorbeeld 20 jaar geleden. Opvallend is verder dat de AIVD signaleert dat de bereidheid tot geweld afneemt en dat de organisatiegraad onder moslimfundamentalisten niet erg hoog is vanwege de vele uiteenlopende stromingen en het onduidelijke leiderschap.²

“De grootste dreiging voor de Nederlandse democratische rechtsorde is momenteel het bestaan van een breed sociaal-maatschappelijk probleem waar in een sfeer van frustratie over de Nederlandse “multiculturele” samenleving zowel van autochtone als van allochtone zijde interetnische confrontaties worden uitgelokt. Aanhoudende interetnische confrontaties kunnen op termijn de cohesie in de Nederlandse samenleving bedreigen.”³ Gewapend met deze conclusie uit het AIVD-jaarsverslag en de extra aandacht voor de groeiende invloed van de fundamentalistische en anti-integratieve salafistische islam in het jaarsverslag van 2006, werd het actieplan gepresenteerd in het Amsterdamse stadsdeel Slotervaart. Een deel van “de Hofstadgroep” kwam uit die wijk.

Uitsluiten

Ter Horst was al eens eerder langs geweest in Slotervaart om te kijken hoe de radicalisering er aangepakt wordt. Sinds maart 2007 wordt daar “hulp” gegeven bij de opvoeding in gezinnen en op school, en geprobeerd om het religieuze gedachtengoed waar de jongeren mee in aanraking komen te beïnvloeden. Dat model dient als voorbeeld voor het nieuwe actieplan. Van de 28 miljoen euro die ervoor is uitgetrokken gaat 400 duizend naar het stadsdeel. Naast het actieplan zijn er ook projecten voor inlichtingendiensten, Justitie, scholen, gemeenten en woningcorporaties, die apart gefinancierd worden.

Bij de presentatie en in de media ging het voornamelijk om “moslim-jongeren”, maar het plan is ook gericht tegen de radicalisering van andere rechtse jongeren. De minister wil via scholing, stages en werk de “isolatie, polarisatie en radicalisering” voorkomen van jongeren “die dreigen af te glijden of zich af te keren van de Nederlandse samenleving en democratische rechtsorde”. Allerlei bestuurders en professionals zouden radicalisering vroegtijdig moeten leren signaleren en “een adequate aanpak” moeten ontwikkelen. En radicalen die “duidelijke grenzen” over gaan, moeten worden uitgesloten en hun invloed op anderen zou zoveel mogelijk moeten worden beperkt.

Pilletje?

Buurtwerkers, wijkagenten, CWI-medewerkers, leerplichtambtenaren en leraren moeten op school, op straat en zelfs thuis gaan voorkomen dat potentiële radicalen de laatste stap maken. De landelijke overheid jaagt de plannen aan en betaalt ze, maar “het tegengaan van polarisatie en radicalisering is vooral een lokale aangelegenheid”, aldus Ter Horst. “Er is overigens geen ei van Columbus, er bestaat geen pilletje tegen radicalisering. Het gaat tenslotte om ideeën. Het is dus vooral een kwestie van praten, praten, radicaliserende jongeren uitleggen dat ze een heilloze weg bewandelen.”⁴

Er komt een systeem om radicalisering te meten en gemeenten moeten kijken in welke wijken jongeren radicaliseren. Met steun van de landelijke overheid wordt dan een analyse en een “plan van aanpak” gemaakt. De kennis die gemeenten zo opdoen, wordt bijeengebracht in een landelijke databank.

Indammen

Zo’n “plan van aanpak” zal bestaan uit een combinatie van “preventieve” activiteiten, zoals het bevorderen van kennis en vaardigheden van “democratisch burgerschap”, het organiseren van ontmoetingen en debatten, het leggen van contacten met sleutelfiguren en moslim-organisaties, het creëren van stage- en werkplekken, en het in de gaten houden van schoolverlaters. Daarnaast zijn er hardere maatregelen, zoals bijvoorbeeld de handhaving van de leerplicht, een sluitende aanpak van spijbelen, het opleggen van gedragsregels, het invoeren van meer toezicht op straat en controle op de sociale zekerheid, en een zero tolerance beleid bij discriminatie. Ook is er sprake van wijkinternaten, “waar ouders op vrijwillige basis hun kind voor aan kunnen melden”. Hoe die er precies uit gaan zien is nog onduidelijk, maar het klinkt alsof potentiële radicalen straks misschien de heropvoeding in moeten.

Bestuurders, docenten, politie en jongerenwerkers moeten radicalisering gaan signaleren en met de betreffende jongeren in discussie gaan. Ze zullen daartoe cursussen aangeboden krijgen om argumenten en discussie-technieken te leren, en ook zullen ze worden bijgestaan door teams van deskundigen, imams en islam-“geleerden”. Dat valt overigens niet bij alle “professionals” in goede aarde. De rector van de scholengemeenschap Melanchton in Rotterdam heeft bijvoorbeeld direct gezegd dat hij weigert zijn personeel naar die cursus te sturen. “Wij gaan onze leerlingen niet bespioneren”, benadrukt hij.

Als gesprekken met de jongeren niet helpen en er sprake is van “vergaande radicalisering” die “zou kunnen uitmonden in geweld en/of terrorisme-gerelateerde activiteiten, moet er worden opgetreden”. Men gaat de jongeren dan waar mogelijk strafrechtelijk aanpakken, maar vooral ook “isoleren of indammen”. Tegengegaan wordt dan dat ze nog langer “sterk polariserende en radicale gedachten” verspreiden via televisie, cd-rom's, lectuur en op internet. “Haatzaaiende en radicale boodschappen” zouden zo ook moeten worden tegengegaan in onder andere gebedshuizen, gevangenissen, scholen en jeugdcentra. Ook moet “de financiële of verbale steun aan radicale netwerken” worden stopgezet.

Venlo

Overheidsplannen tegen extreem-rechts en moslimfundamentalisme kunnen hun nut hebben. Maar in het huidige racistische klimaat worden zulke plannen helaas direct onderdeel van de voortdurende hetze tegen moslims en Marokkanen. Dat blijkt al uit de keuze om de plannen te presenteren in Slotervaart en niet in bijvoorbeeld Venlo, waar Geert Wilders vandaan komt, of een andere gemeente waar extreem-rechtse jongeren een groeiend probleem vormen. De media droegen na de presentatie ook een steentje bij door te komen met situatieschetsen van gefingeerde “Ahmeds” die fundamentalist worden. Geen woord over de Tims, Brians en Bernards die op “nikkerjacht” gaan, of moskeëen, azc's en synagogen in brand steken. Daarvan wordt toch vaak vergoelijkend gesproken alsof ze slechts “verveeld” zijn of “meelopers”, terwijl Marokkaanse jongeren al snel als “kutmarokkanen” of “straatterroristen” worden weggezet. En waarom komen er eigenlijk geen plannen om volwassenen als Wilders - en andere politici en opiniemakers - aan te pakken, die immers eveneens met een rotvaart radicaliseren.

Repressief

Via het gebruik van het begrip “radicalisering” kan de overheid in principe iedereen die de huidige heersende orde - “de democratische rechtsstaat” - afwijst en die bereid is geweld te gebruiken op één hoop gooien en bestrijden. Of radicalen nu streven naar afschaffing van de democratie, zoals extreem-rechts of moslimfundamentalisten, of juist vechten voor een vergaande uitbreiding ervan, dat maakt voor de overheid in wezen geen verschil. De huidige staatsvorm en het geweldsmonopolie van de staat staan vanzelfsprekend niet ter discussie. Zo kan het gebeuren dat bij het debat over radicalisering ook regelmatig gewezen wordt richting bijvoorbeeld radicaal-links en de dierenrechtenbeweging. Het “tegengaan van radicalisering” kan op den duur tot een gevaarlijk wapen worden tegen alle progressieven. De schrikbeelden van reeds lang geleden opgeheven organisaties als de RAF en de RARA worden alweer van zolder gehaald. Daarmee lopen alle buitenparlementaire linkse organisaties het gevaar ooit ineens als “radicaal” gebrandmerkt te worden en doelwit te worden van Ter Horsts actieplannen.

De dierenrechtenbeweging is nu reeds loslopend wild. Zo zet CDA-Tweede Kamerlid Van Haersma Buma zich bijvoorbeeld in om dierenrechten-activisten onder de anti-terreurwetten te laten vallen.⁵ In de Tweede Kamer zei Ter Horst gelukkig dat ze links en de dierenrechtenbeweging minder bedreigend achtte voor “de cohesie”. Toch wordt er in haar eigen actieplan duidelijk een link gemaakt met links activisme. Er staat namelijk een paginagrote foto in van activisten tegen de G8, waarvan bekend is dat ze vrijwel allemaal links zijn. “Ook andere landen kampen met een toename van polarisatie en radicalisering”, staat er onder het kopje “Samenwerking Internationaal Niveau”. “De vormen van radicalisering wisselen echter van land tot land. Engeland heeft bijvoorbeeld een traditie op het terrein van dierenrechten-extremisme. Duitsland heeft meer ervaring met de aanpak van rechts-extremisme en extreme uitingen van anti-globalisme.”

Sandor Schmits

Noten

- ¹ “Wilders ondermijnt extreem-rechts”. In: *De Gelderlander*, 28.8.2007.
- ² “Ter Horst telt 2.500 moslimactivisten”, R. Meerhof. In: *De Volkskrant*, 6.9.2007.
- ³ “Actieplan polarisatie en radicalisering 2007 – 2011”. Op: Justitie-website <www.justitie.nl/images/actieplanpolarisatieenradicalisering_tcm34-82141.pdf>.
- ⁴ “28 miljoen beschikbaar tegen radicalisering”. Op: *Burgemeesters-website* <www.burgemeesters.nl/node/783>.
- ⁵ “Actieplan tegen radicalisering gelanceerd”. Op: *NRC-website* 27.8.2007.

Extreem-rechts tegen “joods” MTV

Op 8 september 2007 demonstreerden zo’n 50 neo-nazi’s in Den Haag onder de naam “Comité stop MTV” tegen een dance-party van de gelijknamige muzikzender. Daarna trokken ze naar Voorschoten en vierden daar feest in een plaatselijke zaal. Massaal werd het Horst Wessel-lied gezongen en de Hitlergroet gebracht. De politie greep niet in. De Voorschotense politiek bezint zich nu op maatregelen.

NSA-demonstranten dragen een spandoek tegen MTV.

Het protest tegen MTV was georganiseerd door de Nationaal Socialistische Actie (NSA), dat is geïnitieerd door Jeugdstorm Nederland (JSN).¹ Op de demonstratie waren ook leden van het Aktiefront Nederland, en de oud-gediende Eite Homan, kopstuk van het Racial Volunteer Force.² Al deze groeperingen staan een revolutionair en ‘anti-kapitalistisch’ nationaal-socialisme voor, in de geest van de Sturm Abteilung (SA) ten tijde van Hitler-Duitsland. De demonstranten posteerden zich voor de ingang van het terrein waar het MTV-feest plaatsvond. Nagenoeg iedereen was gekleed in het zwart en droeg een zwarte pet. Velen droegen ook een Palestina-sjaal. Het uiterlijk geheel deed denken aan een demonstratie van een links autonoom blok, een fenomeen dat al langer opgeld doet in extreem-rechtse kringen.³ De NSA riep leuzen als “Tegen MTV en kapitaal, onze strijd is nationaal” en “Autonoom en militant: MTV moet aan de wand”.

Ook werden pamfletten uitgedeeld waarin de NSA zich tegen “de jodenzender” MTV keerde omdat die seks, drugs, alcohol, geweld en “rassenvermenging” zou propageren. MTV zou daarmee “jeugdbendes” in de hand werken die in de ogen van de NSA natuurlijk vooral uit Antillianen en Marokkanen bestaan. De MTV-programma’s zouden “immoreel” zijn en “de Nederlandse volksgeest verzieken”. De feestgangers moesten weinig hebben van de NSA en deden er veelal lacherig over. “Dan zet je toch gewoon de televisie uit”, was een van de opmerkingen. Het was een bizar schouwspel. Vooral voor wie enigszins bekend is met de levenswijze van de meesten van de neo-nazistische deelnemers. Die liepen te protesteren tegen geweld, drank en drugs, terwijl ze zich daar met regelmaat zelf aan bezondigen.

Horst Wessel-lied

Na de demonstratie vertrokken zo’n 35 neo-nazi’s naar Voorschoten. Daar liep men in colonne door het centrum. Volgens sommige buurtbewoners waren ze voorzien van een zwarte vlag met een hakenkruis erop. Uiteindelijk kwam men uit bij zaal De Groene Kikker, die onder valse voorwendselen was afgehuurd. De gealarmeerde politie greep niet in en liet de bijeenkomst op z’n beloop. Er werd bier gedronken en een toespraak gehouden door onder andere de antisemiet Stewart Mordaunt, voormalig Haags raadslid van de CP’86. Ook werd er een minuut stilte gehouden voor Ian Stuart Donaldson, de in 1993 dodelijk verongelukte voorman van de nazi-band Skrewdriver en leider van Blood & Honour Engeland. Meteen na de stilte werd massaal het Horst Wessel-lied gezongen en de Hitlergroet gebracht. Het Horst Wessel-lied was de officiële partijhymne van de NSDAP, de partij van Hitler. En Horst Wessel was een vooraanstaand SA-propagandist.

Toen ze hoorden van de gebeurtenissen, reageerden alle Voorschotense raadsleden met afschuw, zeker omdat er in april 2007 ook al een extreem-rechtse bijeenkomst in Voorschoten was. Daar kwamen toen zo’n 100 nazi’s op af.⁴ GroenLinks zette de kwestie op de politieke agenda. In een raadscommissie stelde de partij dat “op geen enkele wijze de indruk mag ontstaan dat Voorschoten wel tolerant is tegenover rechts-extremisme”. GroenLinks vond het

opmerkelijk dat de politie niet ingreep. Buurtbewoners zouden immers een vlag met een hakenkruis gezien hebben, en dat is strafbaar, aldus de partij. Ook verwees men naar Zoetermeer. Die gemeente zat een lokale groep extreem-rechtsen zodanig hinderlijk op de huid dat het probleem daar enigszins ingedamd raakte. Volgens GroenLinks is het mogelijk dat de extreem-rechtsen daarom nu een nieuwe stek in Voorschoten zoeken.

Morele plicht

Burgemeester Staatsen verdedigde zich in de commissie. Ook hij sprak zijn afschuw uit over de bijeenkomst, maar zag op dat moment voor de politie geen grond om in te grijpen. “Ze verstoorde de openbare orde niet”, aldus Staatsen. Maar op het moment dat een groep nazi’s in colonne door een gemeente loopt en omstanders daar aanstoot aan nemen, is de openbare orde überhaupt al verstoord, nog afgezien van de morele plicht om elke uiting van nazisme te bestrijden. Bij Staatsen speelde ook nog een andere overweging om niet in te grijpen. Hij vreesde bij een eventueel ingrijpen namelijk voor een escalatie, en dan “heb je aan een paar agenten niet genoeg”. Maar met behulp van korpsen uit buurgemeenten had hij binnen afzienbare tijd genoeg politie op de been kunnen krijgen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat hij gekozen heeft voor de weg van de minste weerstand, en dat siert hem niet. Als doekje voor het bloeden laat Staatsen de politie en de Criminele Inlichtingen Dienst nu onderzoek doen naar de achtergronden van beide gebeurtenissen. Ook laat hij nagaan of georganiseerd extreem-rechts in Voorschoten zelf actief is. Verder worden er nadere afspraken gemaakt met alle verhuurders van accommodaties in de gemeente, zodat dit soort bijeenkomsten geen doorgang meer kunnen vinden.

Gerrit de Wit

Noten

1. “Zoetermeerse nazi’s onder vuur”, Gerrit de Wit.
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11284f80.htm>.
2. “Blood & Honour (RVF)”, Kafka.
Op: Kafka-webside <<http://kafka.antifa.net/b&h.nl.htm>>.
3. “Rechts op de linkse toer?”, Gerrit de Wit.
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11050f67.htm>.
4. “Verheerlijking van Hitler in Voorschoten”, Gerrit de Wit.
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11338f85.htm>.

Geslaagd protest tegen NVB

NVB-bestuurslid Wim Beaux laat zijn achterban weten dat de NVB-demonstratie ontbonden is.

Op 22 september 2007 poogden tientallen aanhangers van de fascistische Nationalistische Volks Beweging (NVB) te demonstreren in de Amsterdamse wijk De Baarsjes. De NVB is opgericht in maart 2006 en de bestuursleden kennen een verleden in de Nationale Alliantie en de verboden CP’86. Het partijlogo van de NVB is bijna identiek aan dat van de NSB. Die werd overigens na de Tweede Wereldoorlog verboden. In november 2006 demonstreerden nog zo’n 100 aanhangers van de NVB in Middelburg. De demonstratie in Amsterdam richtte zich tegen de nieuw te bouwen Westermoskee en tegen moslims in het algemeen. De fascistische verzamelden zich op het Surinameplein, maar dat gebeurde niet ongestoord. Een 100-tal anti-fascisten, buurtbewoners en Ajax-supporters wierpen barricades op, ontstaken rookbommen, walsten zich door een politielinie heen en deelden wat opvoedkundige klappen uit aan de NVB-ers. Daarop werd de demonstratie al voor aanvang door de politie ontbonden en werden de NVB-ers afgevoerd. Zo’n 200 mensen vierden deze overwinning uitbundig bij een anti-racistische manifestatie op het Mercatorplein.

Gerrit de Wit

Foto: Ellen de Waard

Erotisering van de samenleving: strings voor meisjes.

Vervolg van voorpagina
“Uitbuiting in seksindustrie blijft na opheffing van bordeelverbod”

Clubeigenaren en raamverhuurders zeggen dat dergelijke vrouwen zich nauwelijks meer aanbieden, of aangeboden worden door pooiers. De wetgeving heeft dan ook de ingrijpendste gevolgen gehad voor vrouwen zonder werk- en verblijfsvergunning, aldus onderzoekers, exploitanten en politie. Steeds meer prostituees van buitenlandse herkomst komen uit andere EU-landen, en hebben dus hooguit een werkvergunning nodig, maar geen verblijfsvergunning. Ook zijn er soms mannen uit Bulgarije en Roemenië die zich illegaal prostitueren, bijvoorbeeld omdat ze geen legaal werk kunnen vinden.

Prostitutie die niet aan een vaste plaats is gebonden, valt voor de overheid minder goed te reguleren en te controleren, zoals escortservices en thuis- en hotelwerkers. Die krijgen van nogal wat gemeenten daarom sowieso geen vergunningen, voorzover ze er al om vragen. Andere gemeenten, waaronder Eindhoven en regio, steken juist veel energie in die niet-plaatsgebonden prostitutie. Men bestelt dan bijvoorbeeld escortdames om hen vervolgens te controleren op papieren en navraag te doen naar de werkomstandigheden. Bij misstanden worden waarschuwingen uitgedeeld, vergunningen ingetrokken en wordt soms tot vervolging overgegaan.

Loverboys

Aan de ene kant is voor gemeenten en politie de controle en beheersbaarheid vooruitgegaan. Aan de andere kant is het juist moeilijker geworden om het voor de politie minder zichtbare deel van de prostitutiewereld te reguleren. Juist degenen die geen vergunningen aanvragen, willen de regelgeving ontduiken en vaak ook de dwang en uitbuiting vergroten. Het aantal pooiers en hun negatieve invloed op prostituees blijkt nog steeds flink groot. Vooral raam-, escort- en thuisprostituees hebben een pooier. Volgens de Nationale Recherche is 70 tot 80 procent van de raamprostituees slachtoffer van mensenhandel. Men komt tot deze conclusie door getuigen-verklaringen, telefoontaps en observatie. De exploitanten van peeskamertjes werken allemaal met vergunningen, maar het zijn juist de pooiers die de dwang en bedreiging toepassen en dat valt buiten het gezichtsveld van de overheid. Het wordt zorg-wekkend genoemd dat pooiers nog steeds zo kunnen profiteren van onvrijwillige seks. Een aparte en groeiende categorie pooiers zijn de loverboys, die zich richten op jonge en vaak kwetsbare vrouwen. Zij onderkennen veelal niet dat ze worden misleid, uitgebuit en gedwongen, omdat ze een emotionele band met de pooier hebben. Over de hele linie meldt het onderzoek dat in vergelijking met 2001 veel prostituees er emotioneel slechter aan toe zijn. Ook gebruiken ze meer kalmeringsmiddelen.

Volgens het onderzoek zou de vraag naar en het aanbod van klassieke prostitutie zijn afgenomen. Dat zou komen door economische malaise, gebrek aan vernieuwingen in de bedrijfstak, en verscherpte controle. Ook kunnen mannen op andere manieren in hun geile behoeften voorzien, zoals via pornowebsites, webcams, en dvd's. Die zijn ook een stuk goedkoper. Verder geeft het onderzoek aan dat een deel van de seksuele behoeften bevredigd wordt door de sterke erotisering van de uitgaanswereld, waar lapdances en paaldansen voorbeelden van zijn, en ook parenclubs, sauna's en massagesalons. Diezelfde erotisering vindt eveneens plaats in de reclame, de kleding, de cosmetische industrie, de chirurgie en de videoclip. Gedrag, uiterlijk en beelden die vroeger met ordinaire porno werden geassocieerd, zijn nu gemeengoed geworden. De vrouw in de westerse samenleving mag dan juridisch, maatschappelijk en intellectueel gelijkwaardig worden geacht aan de man, maar toch gaat het seksualiseren en tot lustobject maken van vrouwenlichamen onverminderd door. Vrouwen werken daar zelf vaak aan mee. En prostitutie is maar een van de vele uitingsvormen daarvan.

Ellen de Waard

Noten

- “Opheffing bordeelverbod treft vooral illegale prostituees”, Ellen de Waard.*
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10630f37.htm>.
- “Maak hoerenlopen strafbaar”, Ellen de Waard en Eric Krebbers.*
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11221f76.htm>.
- “Prostitutie in Nederland na opheffing van het bordeelverbod”, A.L. Daalder, 2007.*

Big Brothers nieuwe gereedschap

● DNA-onderzoek

Sinds 1994 heeft Justitie de bevoegdheid om bij zware misdrijven bloed van verdachten af te nemen voor DNA-onderzoek. Met het voortschrijden van de technologie, waardoor ook uit wangslim DNA-materiaal kan worden gehaald, werd de bevoegdheid verruimd. De regering achtte het afnemen van wangslim namelijk een kleinere inbreuk op de lichamelijke integriteit dan het afnemen van bloed. Daardoor mocht DNA-onderzoek bij meer misdrijven worden uitgevoerd. De gegevens van DNA-onderzoeken worden in een databank opgeslagen. Sinds een wetswijziging in 2003 wordt standaard een DNA-profiel opgeslagen van iedereen die wordt veroordeeld voor een misdrijf waarop een straf mogelijk is van 4 jaar of meer, ongeacht of er feitelijk zo'n lange straf is opgelegd. Ook mag Justitie inmiddels uit DNA-materiaal dat bij een misdrijf is gevonden uiterlijk waarneembare kenmerken van de verdachte afleiden. Daardoor kan het geslacht en “ras” van een verdachte bepaald worden. In de toekomst zullen mogelijk ook kenmerken als haarkleur, kleur van de ogen en lengte in een DNA-daderprofiel opgenomen worden. De DNA-databank telt inmiddels zo'n 24 duizend persoonsprofielen.

● Cameratoezicht

Het gebruik van camera's om toezicht te houden in het publieke domein is in Nederland een betrekkelijk nieuw fenomeen. Rond 1999 begonnen lokaal de eerste experimenten en sindsdien is het gebruik van camera's fors toegenomen. De Wet cameratoezicht, in werking getreden in 2006, reguleert het gebruik van camera's op openbare plaatsen. Gemeenteraden kunnen burgemeesters de bevoegdheid geven om voor de handhaving van de openbare orde camera's te laten plaatsen. De camerabeelden vallen onder de Wet politieregisters en kunnen worden gebruikt voor de opsporing of vervolging van strafbare feiten. Ook particulieren en bedrijven als de Nederlandse Spoorwegen zetten steeds vaker camera's in.

● Computeronderzoek

Vanaf de jaren 90 raakte de computer ingeburgerd, groeide de opslagcapaciteit ervan en nam het gebruik van internet snel toe. De Wet computercriminaliteit uit 1993 regelt het aftappen van de telecommunicatie en de justitiële bevoegdheden voor onderzoek in computersystemen. Justitie mag ook online onderzoek verrichten in systemen die zich elders dan op de plaats van de doorzoeking bevinden. De Wet computercriminaliteit II, die in 2006 in werking is getreden, past onder meer de bestaande wetgeving aan met hogere straffen voor computercriminaliteit en regelt de gedwongen medewerking aan de ontcijfering van versleutelde gegevens.

● Bijzondere opsporingsbevoegdheden

Als rechtstreeks uitvloeisel van de parlementaire enquête naar opsporings-methoden trad begin 2000 de Wet bijzondere opsporingsbevoegdheden in werking. Die behandelt een breed scala aan opsporingsmethoden, waaronder observatie, infiltratie, pseudo-koop, inkoopoperaties, inzetten van informanten, direct afluisteren en tappen. Een belangrijke verandering is dat de bijzondere bevoegdheden mogen worden ingezet tegen zowel verdachten als niet-verdachten. Zo is bij het aftappen van telecommunicatie de voorwaarde komen te vervallen dat de verdachte zelf aan de communicatie moet deelnemen. Het gevolg is dat Justitie in een bredere kring rond een verdachte de communicatie kan aftappen en dat niet-verdachte mensen sneller dan voorheen in het vizier komen.

● Identificatieplicht

In 2005 is de Wet op de identificatieplicht ingevoerd. Deze wet verplicht iedereen vanaf 14 jaar om een identiteitsbewijs te tonen op verzoek van politie of toezichthouders. Het gaat om een “functionele identificatieplicht”, waarbij de politie in theorie niet om een identiteitsbewijs mag vragen puur om na te gaan of iemand het wel bij zich heeft.

● Burgerservicenummer

Vanaf het einde van de jaren 80 koppelt de overheid voor de opsporing steeds meer de bestanden die zijzelf bijhoudt en de bestanden van uitvoerings-organisaties als Sociale Zaken. Die koppeling wordt mogelijk gemaakt door de voortschrijdende informatietechnologie. Nu gebruiken de afzonderlijke overheidsinstanties en uitvoeringsorganen nog verschillende nummers om hun cliënten te identificeren, waardoor mensen lastig te volgen zijn door de verschillende administraties heen. In 2007 werd daarom de Wet burgerservice-nummer aangenomen, die een en hetzelfde nummer introduceert in alle sectoren, van Belastingdienst tot Vreemdelingendienst en van Sociale Zaken tot zorginstelling. Het is een algemeen geldig, uniek persoonsnummer voor alle legale inwoners van Nederland. Dat nummer zal het huidige sofi-nummer vervangen.

● Visum Informatie Systeem

Een bezoekje aan de EU gaat binnenkort gepaard met vieze inktvingers. Wie een visum aanvraagt moet eerst op het plaatselijke consulaat zijn vinger-afdrukken afstaan en een pasfoto laten maken. Deze gegevens worden gedigitaliseerd en voor 5 jaar opgeslagen in het Europese Visum Informatie Systeem (VIS). De EU denkt zo beter vroegtijdig terroristen op te kunnen sporen, en ook illegale migranten en afgewezen vluchtelingen makkelijker uit te kunnen zetten. Aan de Europese grensposten, maar ook bij binnenlandse

Nederland steeds meer een controlestaat

Toegangspoorten op Leiden CS. Binnenkort kunnen mensen alleen het station betreden met een OV-chipkaart. Zo wordt het reisgedrag van iedere burger nauwgezet vastgelegd.

Opsporingsambtenaar houdt toezicht op de Leidse kermis.

Sinds enige jaren staat de bestrijding van terrorisme en zware criminaliteit hoog op de politieke agenda's. De bevoegdheden van politie en veiligheidsdiensten zijn in schrikbarend hoog tempo uitgebreid. Elementaire grondrechten als de privacy sneuvelen daarbij. Kritische geluiden zijn nauwelijks hoorbaar, tot groot ongenoegen van het Rathenau-instituut.

Dat onderzoeksinstituut bracht in februari 2007 het rapport "Van privacyparadijs tot controlestaat" uit. Het schetst een ontluiserend beeld van alle maatregelen die de overheid inzet bij de bestrijding van terrorisme en zware criminaliteit. Volgens het instituut druisen de maatregelen in tegen elementaire grondrechten, is de effectiviteit ervan niet aangetoond en beperkt de discussie erover zich tot afzonderlijke maatregelen. Daar moet snel verandering in komen, aldus het instituut.

Bevoegdheden

In de jaren 60, 70 en 80 beschikten opsporingsdiensten vooral over aloude bevoegdheden als huiszoeking, observatie en het bevel tot uitlevering van voorwerpen. Verdergaande opsporingsmethoden, zoals afluisteren en telefoontaps, werden als zeer ingrijpend beschouwd en, mede met het oog op de gevolgen voor de privacy, onderworpen aan beperkende voorwaarden. Dat ging in grote lijnen ook op voor de bevoegdheden van de veiligheidsdiensten.

Door de vergaande verrechtsing vanaf eind jaren 80, begin jaren 90 veranderde dat drastisch. Wetten en wetswijzigingen die bestaande bevoegdheden verruimden of nieuwe introduceerden, volgden elkaar in hoog tempo op. Ze vergemakkelijkten het gebruik door politie, justitie en veiligheidsdiensten van DNA-onderzoek, cameratoezicht, taps, inijkoperaties en computeronderzoek, en maakten het mogelijk om bestanden aan elkaar te koppelen en gegevens bij derden te vorderen. De koerswijziging werd gestimuleerd door de politieke aandacht voor de zware criminaliteit, de heroriëntatie van de veiligheidsdiensten na het einde van de Koude Oorlog, de Europese beleidsvorming en de voortschrijdende informatisering. De terroristische aanslagen in de VS, Spanje en Groot-Brittannië en de moord op Theo van Gogh hebben daar een extra impuls aan gegeven.

Datamining

De Nederlandse bevolking moet er nu rekening mee houden dat men tegenwoordig veel makkelijker betrokken kan raken bij opsporingsonderzoeken door politie, justitie en veiligheidsdiensten. Door de uitbreiding van de bevoegdheden kunnen onderzoeken zich bijvoorbeeld ook richten op potentiële verdachten. Daar kan iedereen onder vallen die op een of andere manier in relatie staat tot een verdachte. Maar in het kader van "proactieve verkenningen" kan het ook gaan om willekeurige mensen die niets met een verdachte te maken hebben,

controles, kan iedereen met een verdacht kleurtje door de computer gehaald worden om te controleren of het visum wel klopt en of er geen sprake is van identiteitsfraude. Ook kinderen moeten eraan geloven, en wel vanaf 6 jaar. De gegevens komen vanzelfsprekend ook beschikbaar voor politie- en inlichtingendiensten door heel Europa.

● Aftappen telecommunicatie

In 1994 is de verplichting ingevoerd voor aanbieders van mobiele telefonie om hun netwerken en diensten voor Justitie aftapbaar te maken. In 1998 is deze verplichting ingevoerd voor alle vormen van openbare telecommunicatie en sinds 2001 geldt ze ook voor internetproviders. Daarnaast zijn de aanbieders verplicht gehoor te geven aan bevelen van Justitie en veiligheidsdiensten tot aftappen, en tot overhandigen van naam- en nummergegevens. Sinds 2004 is daar de verplichting bijgekomen mee te werken aan bevelen tot het overhandigen van zogenoemde verkeersgegevens. Die bevatten geen inhoudelijke gespreksinformatie, maar vertellen iets over de route waarlangs een communicatie heeft plaatsgevonden. Het gaat dan bijvoorbeeld om de locatie van een mobiele telefoon, gebelde nummers, gespreksduur, tijdstippen waarop is gebeld of oproepen zijn ontvangen, geadresseerden en onderwerp-regels van emails en bezochte websites. De aftapbevoegdheid wordt in Nederland op grote schaal gebruikt. Nederland kent na Italië het hoogste aantal telefoontaps van Europa. Het gaat daarbij overigens om taps voor justitiële doeleinden. Het aantal taps door inlichtingendiensten is niet bekend, maar die komen ongetwijfeld nog vaker voor.

● Vorderen gegevens

Europese lidstaten moeten elkaar informatie verstrekken over rekening-nummers en financiële transacties van personen tegen wie een strafrechtelijk onderzoek is ingesteld. Daartoe is in Nederland de Wet vorderen gegevens financiële sector ingevoerd. Inmiddels zijn met de Wet vorderen gegevens uit 2006 de bevoegdheden van Justitie alweer verder uitgebreid. Een opsporings-ambtenaar mag voortaan in het belang van een onderzoek zogenoemde identificerende gegevens vorderen bij instellingen en bedrijven. Daaronder vallen gegevens over naam, adres, woonplaats, geboortedatum, geslacht, rekeningnummers en andere administratieve kenmerken. Daarnaast mag een officier van Justitie ook "gevoelige" gegevens vorderen, dat wil zeggen persoonsgegevens betreffende iemands godsdienst of levensovertuiging, "ras", politieke gezindheid, gezondheid, seksuele leven of lidmaatschap van een vakvereniging.

● Buitenlandse druk

De privacy wordt ook flink onder druk gezet door buitenlandse overheden, met name die van de VS. Zo eist de Amerikaanse overheid sinds 2003 online toegang tot de Passenger Name Records die de Europese vliegtuig-maatschappijen bijhouden van vluchten op de VS. Die records bevatten uiteenlopende gegevens, zoals namen, geboortedata en telefoonnummers. Ook kunnen ze informatie bevatten over maaltijdvoorkeuren, en creditcard- en stoelnummers. Ook willen de Amerikaanse autoriteiten informatie uit het Advanced Passenger Information System. Daarin staat het geslacht, het paspoortnummer en de nationaliteit van passagiers.

● Biometrisch paspoort

Al sinds de late jaren 90 denkt de overheid erover om biometrische kenmerken aan het paspoort toe te voegen. Het nieuwe paspoort moet onder meer een chip bevatten met daarop een digitale vingerafdruk en een digitale gezichts-scan. Die scan is al te vinden op de nieuwe paspoorten, en vanaf 2009 komt daar een vingerafdruk bij.

● Bevoegdheden AIVD

Het kabinet heeft in 2006 een wijziging op de Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten ingediend bij de Tweede Kamer. De aanpassing maakt het voor de AIVD mogelijk om bij telecommunicatiebedrijven, financiële instellingen en vervoersbedrijven individuele gegevens en zelfs hele bestanden te vorderen. De bevoegdheidsuitbreiding ten aanzien van de vervoersbedrijven is vooral zorgwekkend omdat binnenkort de strippenkaart en het papieren treinkaartje vervangen worden door de OV-chipkaart. Daarmee wordt het moeilijker dan voorheen om anoniem te reizen. Het systeem zal van de meeste reizigers het reisgedrag zeer nauwkeurig vastleggen en dat bovendien verbinden met hun persoonsgegevens.

● Buitenlandse toegang politieregisters

De EU wil de bestrijding van georganiseerde misdaad en terrorisme verbeteren door de politiediensten van de lidstaten toegang te geven tot elkaars databanken. Ook Europol moet directe toegang krijgen tot de nationale politieregisters. Uitwisselbaar moeten in eerste instantie worden: DNA-profielen, vingerafdrukken, gegevens over bij misdrijven gebruikte vuurwapens, voertuigregistratiegegevens, telefoonnummers en identificerende gegevens als naam, adres en rekeningnummers. De toegang tot deze informatie moet online kunnen plaatsvinden. Het Europese voorstel heeft de steun van het Nederlandse kabinet.

Gerrit de Wit

maar die toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren, in het verkeerde bestand staan genoteerd, of tot een bepaalde etnische of religieuze groep behoren. Daarbij komt dat de manieren waarop mensen bij dergelijke onderzoeken betrokken kunnen raken, gevarieerder zijn dan voorheen. Ze kunnen worden gefilmd of afgeluisterd, hun opgeslagen verkeersgegevens van telefoon- of internet-communicatie kunnen worden geanalyseerd, net als de gegevens over hun financiële transacties, reisgedrag of leengedrag bij bibliotheken. Al deze data kunnen worden vergeleken met bepaalde risicoprofielen, bijvoorbeeld om na te gaan of iemand "aanleg" heeft om terreurdaden of andere misdrijven te plegen. Mensen worden daardoor steeds doorzichtiger voor allerlei speurders en terreurbestrijders.

Door de beperkte transparantie van het informatiebeheer bij justitiële diensten en de beperkte wettelijke verplichtingen tot het geven van inzage en notificatie, en de slechte naleving daarvan, zullen betrokkenen vaak niet weten dat zij onderzocht worden. Maar alleen al het besef steeds vaker onderworpen te kunnen worden aan justitiële onderzoeken vormt al een bedreiging voor de privacy. Dat verkleint namelijk de mogelijkheden van mensen om ongestoord en onbespied zichzelf te zijn en te doen waar ze zin in hebben. Vrijheid en individualiteit komen zo volgens het Rathenau-instituut in het geding. Door de steeds toenemende omvang en de langere bewaartermijn van gegevensbestanden neemt ook de kans toe dat er achterhaalde of onjuiste informatie in staat. Bovendien zullen de enorme bestanden met persoonsgegevens een steeds aantrekkelijker prooi vormen voor criminelen. Ook bestaat het risico van "function creep", het geleidelijk aan veranderen van de doelstellingen waarvoor informatie wordt verzameld. Op dezelfde wijze waarop nu informatie van derden door politie, justitie en de veiligheidsdiensten kan worden gebruikt voor andere doeleinden dan waarvoor ze oorspronkelijk is verzameld, kan diezelfde informatie omdat ze 'toch al' bij de genoemde diensten aanwezig is, worden gebruikt voor nog weer andere doeleinden.

Cumulatieve effect

Het Rathenau-instituut wil graag een maatschappelijke discussie over de huidige en de voorgenomen bevoegdheidsuitbreidingen. De denktank pleit er - enigszins opportunistisch - voor dat daarbij gekeken moet worden naar de effectiviteit van de maatregelen, maar ook naar het cumulatieve effect van alle maatregelen op de elementaire grondrechten. De optelsom kan namelijk grotere gevolgen hebben dan de afzonderlijke maatregelen doen vermoeden. Daarbij maakt elke inbreuk op de privacy de volgende makkelijker. Is één steen uit de muur gewrikt, dan is het eenvoudiger om een volgende los te halen. "Van privacyparadijs tot controlestaat". Op: Rathenau Instituut-website <www.rathenau.nl/downloadfile.asp?ID=1122>.

Gerrit de Wit

Extreem-rechts vaker betrokken bij racistisch geweld

Onlangs verscheen de negende geweldsrapportage van de Monitor Racisme & Extremisme, uitgevoerd door de Anne Frank Stichting en de Leidse Universiteit. De rapportage geeft een overzicht van racistisch en extreem-rechts geweld in 2006.

Blood & Honour-penningmeester Marcel Dootjes slaat in op een anti-fascistische demonstrante bij een protest tegen een bijeenkomst van de Nationalistische Volks Beweging in februari 2007 in Uitgeest.

Volgens de rapportage gaat het in het leeuwendeel van de racistische gewelddadige incidenten om geweld van “blank tegen zwart”. Maar af en toe komt ook wel eens racistisch geweld voor van “zwart tegen blank”, wat mede veroorzaakt zou kunnen worden door de voortdurende racistische bejegening van “allochtonen”. Ook maakt de rapportage melding van geweld van “zwart tegen zwart”. Te denken valt aan een confrontatie tussen een groep Antillianen en een groep Marokkanen.

Extreem-rechtse betrokkenheid

Bij racistisch en extreem-rechts geweld moet gedacht worden aan bedreigingen, confrontaties, brandstichting, mishandeling, illegaal wapenbezit en vernielingen. De rapportage telt in 2006 265 gewelddadige incidenten met een racistisch of extreem-rechts karakter. Dat zijn er minder dan de 296 van 2005. Een opvallend gegeven is dat, ondanks de daling van het totale aantal incidenten, het aantal confrontaties in 2006 is gestegen. Extreem-rechtse groepen, onder wie rechtse skinheads, gabbers en Lonsdalers, zochten vaker op straat de confrontatie met andere groepen, zoals migrantenjongeren, anti-fascisten en de politie. Dat type incidenten liep op van 10 in 2002 naar 41 in 2006. Het totale aantal geweldsincidenten in 2006 waarbij extreem-rechtse betrokkenheid is vastgesteld beliep 67. Dat is een fikse toename in vergelijking met 2005, toen in 38 gevallen extreem-rechtse betrokkenheid aan de orde was. Deze stijgende lijn is al een aantal jaren zichtbaar.

Veel gewelddadige voorvallen met een racistisch en extreem-rechts karakter worden niet gemeld of raken anderszins niet bekend. Uit onderzoek is gebleken dat het waarschijnlijker is dat er jaarlijks duizenden of zelfs meer racistische en extreem-rechtse gewelddadigheden plaatsvinden. Verreweg de meeste gevallen daarvan worden door justitie niet opgehelderd. In 2003 en 2005 bleef 89 procent onopgehelderd, in 2006 88 procent. Kennelijk is de pakkans bij dit soort delicten erg klein.

Partijen en organisaties

De rapportage geeft ook een overzicht van de ontwikkelingen bij de extreem-rechtse partijen en organisaties in Nederland. De nazistische Nederlandse Volks Unie (NVU) stabiliseerde zich in 2006, terwijl de fascistische Nationale Alliantie en Nieuw Rechts met grote tegenslagen te maken kregen. Dat kwam onder meer door onderlinge twisten en tegenvallende verkiezingsresultaten. Ondertussen is de Nationale Alliantie in juli 2007 opgeheven en wacht partijleider Jan Teijn een proces wegens racistische uitlatingen op de partijwebsite en wegens het bezit van kinderporno. De teloorgang van Nieuw Rechts zette zich ook in 2007 voort. Kaderleden stapten massaal op en de financiële problemen voor de partij werden groter en groter. Partijleider Michiel Smit kwam zelden opdagen bij raadsvergaderingen in de gemeente Lansingerland, de enige gemeente waar Nieuw Rechts nog over een raadszetel beschikte. Smit kondigde in september 2007 aan te stoppen met zijn raadswerk en zijn politieke activiteiten. Exit Nieuw Rechts. De monitor concludeert verder dat doorgeradicaliseerde jongeren uit het zogenoemde gabbercircuit zich vaker aansluiten bij extreem-rechtse formaties of skinheadgroepen. Zo zijn niet-partijgebonden nazistische organisaties als Blood & Honour, Racial Volunteer Force, Jeugdstorm Nederland en Aktiefront Nederland in omvang toegenomen. Deze groeperingen zijn steeds vaker betrokken bij geweldplegingen en geweldpropagerende retoriek. “Racistisch en extreem-rechts geweld in 2006”, Jaap van Donselaar en Willem Wagenaar. Op: Monitor Racisme en Extremisme-website <http://194.134.18.186/ond_upload/Downloads/RacistischGeweld2006.pdf>

Gerrit de Wit

Reeks brandstichtingen door Voorpost in Almere

Eind augustus 2007 moest een groep van 11 extreem-rechtse jongeren uit Almere zich bij de rechter verantwoorden voor een reeks aanslagen in 2006. Er was geprobeerd brand te stichten in een synagoge, een islamitische slagerij, een islamitische school en een kraakpand, allemaal in Almere. Ook poogde de groep een Amsterdams kraakpand in brand te steken.

De jongeren zijn voor een deel afkomstig uit extreem-rechtse gabberkringen. Ze werden actief op diverse internetfora, waaronder die van Stormfront. In 2005 noemde de groep zich Wakker Almere. Meteen kwam er een leidersfiguur bovendien: Elmar de Kuijper. Die raakte al snel in contact met Platform de Krijger (PDK),¹ een groep extreem-rechts in Utrecht. De Almeerse groep besloot zich aan te sluiten en verder te gaan als een afdeling van PDK. Die afdeling organiseerde een paar borrels en een enkele actie. In oktober 2006 stapte de groep over naar de extreem-rechtse organisatie Voorpost.²

Brandbommen

In dezelfde maand begon een viertal kernleden van de groep, waaronder De Kuijper, samen met de Almeerse neo-nazi Brian Boender met een reeks brandstichtingen. Als eerste pakten ze een synagoge aan. Boender gooide een steen door de ruit, gevolgd door twee brandbommen. Het vuur doofde voordat er echt brand uitbrak. Een week later werd dit recept herhaald bij een islamitische basisschool. Ook hier kwam het uiteindelijk niet tot een echte brand. Weer een week later ging de groep naar een kraakpand in Amsterdam. Ze zagen dat er mensen binnen waren, maar gooiden toch een ruit in en vervolgens twee brandbommen naar binnen. Ook hier doofde het vuur vrij snel. Gelukkig maar, anders waren de gevolgen rampzalig geweest. Vlak voor kerst gingen dezelfde vijf weer op pad. Ze probeerden de ruit van een islamitische slagerij in Almere met een bijl in te slaan. Dat mislukte en ook dit keer gingen de brandbommen voortijdig uit. Na deze aanslag bleef het even rustig, tot een groep linkse jongeren begin 2007 een pand kraakte in Almere. De Kuijper hoefde niet lang na te denken over een reactie. Hij mobiliseerde zijn achterban van Voorpost-Flevoland. Die ging gewapend met knuppels, ploertendoders, een gaspistool en twee brandbommen naar het pand. Ze vielen binnen, joegen de krakers naar buiten en één lid gooide een brandbom. Het hele gebouw brandde tot de grond toe af.

De kern van 5 was verantwoordelijk voor het gros van de aanslagen. De andere 6 daders waren alleen betrokken bij de aanval op het kraakpand in Almere. Maar ook zij waren allemaal lid of nauw betrokken bij Voorpost. Ze bezochten de periodieke borrels en namen deel aan extreem-rechtse activiteiten in het land, net als de kernleden. De 5 hoofddaders werden veroordeeld tot 16 maanden cel, waarvan 8 maanden voorwaardelijk. De andere 6 daders kregen straffen die varieerden van 200 uur werkstraf tot 7 maanden cel.

Anti-fascistische onderzoeksgroep Kafka
(Bewerkingen door Gerrit de Wit)

Elmar de Kuijper op een demonstratie in Amsterdam.

Noten

1. “Platform de Krijger versus CIDI”, Gerrit de Wit. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11146f73.htm>.
2. “Fascistisch Voorpost hervat de activiteiten”, Gerrit de Wit. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11261f79.htm>.

Leidse skinhead veroordeeld wegens geweld

Met grof geweld ging de nu 20-jarige Leidenaar Brian Matters samen met zijn skinheadmaatjes op 6 mei 2006 een groepje skaters te lijf in het Vernèdepark in Zoetermeer. Ze pikten vooral de donkere skaters eruit en sloegen en traptten hen verrot. Tegelijkertijd riepen ze racistische leuzen. In augustus 2007 werd Matters voor deze en andere zaken veroordeeld.

Op die dag in mei was Matters met een mannetje of 30 aan het barbecuen in het park waar ze wel vaker rondhingen. De groep, grotendeels afkomstig uit de nazistische organisatie Jeugdstorm Nederland (JSN), was duidelijk te herkennen aan de kale koppen, bomberjacks, kisten en buttons met hakenkruizen en andere haatsymbolen. Na enige tijd zochten ze de confrontatie met een groep skaters verderop in het park, en gingen ze hen te lijf met stokken en takken. Diverse slachtoffers kregen schoppen tegen hun lichaam en hoofd. Ook gooiden de extreem-rechtsen met flessen en ze schreeuwden leuzen als “Sieg heil” en “Heil Hitler”. Meer dan 15 werden er uiteindelijk gearresteerd, waaronder Matters.

Rechtszaak

In augustus 2006 werd Jeffrey Mannaart uit Zoetermeer in deze zaak al veroordeeld tot 8 maanden cel, waarvan 4 maanden voorwaardelijk. In augustus 2007 kwam ook Matters eindelijk voor de rechter. Net voor de rechtszaak werd hij overigens al voor 36 dagen in hechtenis genomen, omdat hij een taakstraf wegens een eerder gewelddelict niet goed had uitgevoerd. Tijdens de rechtszaak ontkende hij niet met de groep in het park geweest te zijn, maar volgens Matters was hij al weg toen de vechtpartij begon. Diverse getuigenverklaringen spraken dat echter tegen. Zo verklaarde zijn ‘kameraad’ Mannaart dat Matters wél aanwezig was, en op de slachtoffers had ingeslagen met een stok of een pijp. Matters ontkende tijdens het proces niet dat hij ooit extreem-rechtse sympathieën had gekoesterd: “Ik was onzeker en wilde bij een groep horen, maar nu heb ik er afstand van genomen. Ook de tatoeages die daar bij horen, wil ik laten weghalen.” Verder verklaarde hij een “normaal leven” te willen opbouwen en zijn ouders geen pijn meer te willen doen. Bij het uitspreken van zijn woorden hield Matters het niet droog en barstte hij in tranen uit. Aan zijn verklaring hoeft overigens geen enkele waarde te worden gehecht. Hij liep namelijk 5 dagen voor de rechtszitting nog mee met een demonstratie van de nazistische Nederlandse Volks Unie (NVU) in Den Haag.

Bij deze rechtszitting werd Matters meteen ook vervolgd wegens delicten uit januari 2006. Hij werd destijds in Zoetermeer en Den Haag aangehouden voor het roepen van leuzen als “White Power” en “Ausländer raus”. Ook had hij een ketting met een hakenkruis bij zich. Verder droeg hij een button met daarop een hakenkruis en de tekst “Deutschland erwache”, een horloge met een afbeelding van Hitler erop, een button met de tekst “Hardcore 88” en een bomberjack met de letters “88” achterop. In nazi-kringen staat “88” voor tweemaal de achtste letter van het alfabet, waarmee men op “Heil Hitler” doelt. Omdat deze delicten en de vechtpartij in Zoetermeer alweer enige tijd geleden plaatsvonden, eiste de officier van Justitie een lage straf. Eind augustus veroordeelde de rechtbank Matters wegens een poging tot zware mishandeling en wegens het op drie momenten beledigend uitlaten tegenover Joden en niet-blanke personen. Hij kreeg een werkstraf van 200 uur en 3 maanden voorwaardelijke celstraf met een proeftijd van 2 jaar.

“Stinkjoden”

Matters is geen passieve meeloper. Hij uit zich al jarenlang als een overtuigd en gewelddadig nationaal-socialist. Zo stuurde hij in november 2004 een scheldmail naar de anti-fascistische onderzoeksgroep Kafka. Daarin noemde Matters hen “een stel landverraders” die afgemaakt hadden moeten worden in het vernietigingskamp Auschwitz. Ook schreef hij dat Nederland “die stinkjoden en immigranten” zat is. Matters was verder actief op het forum van de fascistische partij Nationale Alliantie. Hij schreef daar dat “elke dode jood of dode moslim een overwinning is voor het blanke ras”. In september 2005 was Matters van de partij bij een nazistische demonstratie in Dortmund. Ook andere mensen van JSN waren daar aanwezig. Met een aantal geestverwanten zocht hij de confrontatie met twee anti-racisten. Samen sloegen en schopten ze die in elkaar. Matters werd opgepakt en hield uiteindelijk dikke tranen op het politiebureau. Hij werd uit zijn cel opgehaald door zijn ouders. Uiteindelijk kreeg hij een boete van 150 euro en moest hij een schadevergoeding betalen aan het slachtoffer. Na Dortmund bezocht hij regelmatig demonstraties van de NVU.

Matters loopt al lange tijd rond met allerlei fascistische tatoeages. Vette hakenkruizen, wolfsangels en leuzen als “Blood & Honour” prijken op zijn armen en kale schedel. Naar eigen zeggen was hij ook actief voor de Nederlandse Blood & Honour-afdeling Racial Volunteer Force, maar afgezien van wat contacten in die kringen, kunnen bij zijn verklaring de nodige vraagtekens gezet worden. Matters gedraagt zich meer als een verwarde en tegelijkertijd extreem-rechtse puber die zichzelf met schoppen en slaan wil bewijzen in de nazistische wereld. Naar eigen zeggen heeft hij ondertussen geen contact meer met JSN, maar bevindt hij zich in de groep rond Tim Mudde, een vooraanstaande fascist uit Sassenheim. Zo bezocht Matters het afscheidsconcert van Mudde’s band Brigade M eind juni 2007 in de gemeente Nuth. Maar of Mudde nu zo blij zal zijn met zo’n ongeleid projectiel als Matters kan worden betwijfeld.

Gerrit de Wit

Brian Matters, de skinhead rechts, op een NVU-demonstratie.

Praatjesmaker

Buren

Nederlander: “Mijn buurman is een Turk. Het is altijd zo druk bij hen in huis. Ze krijgen zo vaak bezoek. Volgens mij kennen ze de term privacy niet. Ik heb ook nog nooit een gesprek met ze gevoerd. Ik bedoel, dat kan ook niet. De vrouwen kun je sowieso niet aanspreken, dat wordt gelijk verkeerd begrepen en dan zouden ze je zelfs kunnen aanvallen. En de mannen, ja, die jongens hangen dagelijks rond op straat met al hun andere Turkse vrienden... ik ga niet zomaar naar ze toe stappen. En die man kan volgens mij geen Nederlands. Als je na drie generaties nog steeds geen Nederlands kan, dan is het luiheid. Ik hoor ze ook nooit Nederlands praten met elkaar. Het is altijd Turks. Ze doen gewoon geen moeite. Laatst kwam ik die man tegen in de Dirk. Hij was met zijn vrouw. Die kar was echt helemaal vol, ik weet niet waar ze het geld vandaan halen. Zelfs ik kan niet zo veel kopen. Ik keek hem aan en knikte heel snel en liep gewoon weer door. Later liep ik langs hun huis en het rook allemaal naar dat Turkse eten. Veel kruiden. Ik keek naar binnen en ja hoor, het klinkt cliché, maar de dochter was aan het koken. Bij hun hoort het zo, hè. De vrouwen horen in de keuken. We moeten gewoon durven om dat achterlijk te noemen. Kom op, dat is toch achterlijk. Ik kwam thuis en dacht erover na. We moeten deze mensen eigenlijk gewoon aanspreken en zeggen dat ze moeten werken en studeren. Iemand moet ze de goede weg wijzen. Ook al is dat niet toepasselijk in hun cultuur, om zomaar naar iemand toe te stappen, maar we leven in Nederland en hier gelden onze normen. Dus ik ga naar buiten en ik zie zijn zoon met andere Turkse jongens op een bankje zitten. Ze praten luidruchtig met elkaar. Ik ga naar hem toe en zeg: “Dag jongen, ik ben jouw buurman. Je moet niet elke dag hier op een bankje gaan zitten. Je moet een baan gaan zoeken.” Die jongens beginnen me opeens uit te lachen alsof ik iets heel vreemds heb gezegd. Ik draai me om en loop weer naar huis. Ik ga naar binnen en doe de deur op slot. Twee uur later gaat bij mij de bel. Ik loop naar de deur en vraag wie het is. Ik hoor dat het de vader is. Ik twijfelde of ik de deur zou openen of niet. Ik zei wat die van me wilde. Hij zei dat ie koffie wilde drinken, maar ik wist dat hij kwam omdat ik zijn zoon had aangesproken. Ik zei dus dat ik geen tijd had, en dat ie een afspraak moest maken. Hij wilde gelijk op dat moment een afspraak. Dat klopte niet. Zes maanden lang mij niet aanspreken en opeens aandringen op een afspraak. Daar moest meer achter zitten. Dus ik zei dat hij later moest komen. Maar ik voel me nu totaal niet meer veilig in mijn eigen huis. Vandaar ook dat ik u heb gebeld.”

Marokkaan: “Mijn buurman denkt dat ik Turks ben, maar wij zijn Marokkaans. Hij denkt dat wij veel bezoek krijgen, maar ik heb vijf kinderen, vier dochters en een zoon. Daarom is het altijd druk bij ons in huis. Wij vinden de buurman altijd een beetje afstandelijk. Soms als hij zijn hond uit laat, komen we elkaar op straat tegen, maar hij kijkt altijd een beetje weg waardoor ik ook niet meer het initiatief durf te nemen om “ho” te zeggen. Ook wel mijn fout eigenlijk, in principe zou ik hem gewoon ff moeten groeten. Mijn vrouw zegt ook dat hij altijd wegkijkt. Mijn dochters en mijn zoon komen hem eigenlijk nooit tegen, omdat zij vaak laat thuis komen vanwege hun studie en werk. Laatst kwam ik mijn buurman tegen in de Dirk. Ik was boodschappen aan het doen met mijn vrouw. Hij keek me angstig aan en liep snel weer verder. Ik begreep er niets van. Toen wij die dag thuis kwamen, was mijn dochter eerder thuis van haar werk. Ze had een verrassing voor ons gemaakt. Ze had voor de hele familie gekookt. Ze zegt dat opeens de buurman naar binnen gluurde. Ze werd een beetje bang. Dat deed hij wel vaker. Ik dacht: als hij dat nog een keer doet, ga ik gewoon naar hem toe. En ja hoor, die avond belt die ene zoon van Rachid. Zij wonen twee straten verderop. Hij zegt dat mijn buurman hem heeft aangesproken en dacht dat hij zijn zoon was. Haha. Voor hem lijken natuurlijk alle Marokkanen op elkaar. Hij had gezegd dat hij werk moest gaan zoeken. Haha, ik heb gezegd dat mijn buurman gelijk had. Na het eten dacht ik, ik ga gewoon ff naar hem toe. Hij deed de deur niet open. Dus ik kon niet naar binnen. Hij vroeg waarom ik kwam. Ik zei: “Gewoon, om ff koffie te drinken”. Hij zei dat ik eerst een afspraak moest maken. Ik zei: “Is goed, zeg maar wanneer.” Maar hij wilde mij gewoon niet spreken. Hij zei dat ik later moest komen. Toen ging ik weg. Dus ik begrijp echt niet waarom hij u heeft gebeld.”

Conservatieven knuffelen ex-moslim Ehsan Jami

Het Leidschendamse PvdA-raadslid Ehsan Jami heeft in de zomer van 2007 een comité voor ex-moslims opgericht. Hoewel atheïsme en de vrijheid van denken eerder progressieve idealen zijn, is hij toch in rap tempo in de uiterst conservatieve hoek beland.

Boek van Ehsan Jami.

Ex-moslims mogen de vuile was niet buiten hangen.

Jami is in 1994 met zijn ouders uit Iran naar Nederland gevlucht. Hij was toen 9 jaar oud. In zijn boek “Het recht om ex-moslim te zijn” schrijft hij dat hij de eerste jaren vooral “autochtone” vriendjes had. Daarna ging hij meer om met “allochtonen”, vooral uit de moslimhoek. Op 11 september 2001 reageerden Jami en zijn vrienden enthousiast op het nieuws uit Amerika. Na de aanslagen ging hij zich verdiepen in de islam. Maar wat hij las, beviel hem niet en daarop begon hij zich meer en meer van de islam af te keren. Hij is echter wel gelovig gebleven, en zegt dat hij God tussendoor vaak bedankt.

Barbaristan

Jaren later, op 16 april 2007, vroeg journalist Michiel Hegener hem of hij geen zin had om een comité van ex-moslims op te richten, in navolging van zulke comités in 7 andere West-Europese landen. Daar had Jami wel oren naar en 14 dagen later zocht hij de publiciteit al op. Sindsdien is hij nauwelijks nog uit de schijnwerpers geweest, wat vooral te danken is aan zijn ononderbroken reeks van fortuyneske uitspraken. Hij noemde de islam “een achterlijke religie” en vergeleek Mohammed met Osama Bin Laden en Saddam Hussein. De profeet zou een “verschrikkelijke man” zijn geweest die ook dood en verderf zaaide. Nederland zou volgens hem in de jaren 70 met de moslims een paard van Troje hebben binnengehaald. “Vooral daarom word ik zo droevig als ik zie dat een groot deel van de moslimgemeenschap in Nederland de boel weet te verzieken.” Maar, zo riep hij, “vroeg of laat zullen moslims er toch achterkomen dat ze in Nederland leven en niet in Barbaristan”. De islam kent geen zelfkritiek en een “verlichte islam bestaat niet”, beweerde hij ook nog.

Begrijpelijkwerwijs reageerden veel moslims niet erg enthousiast, en de fundamentalistische imam Fawaz van de Haagse Soennah-moskee noemde Jami zelfs “een incestueus gezwel”. Nog maar net begonnen met zijn strijd en zijn kersverse comité, riep Jami al heldhaftig dat hij bereid was om te sterven voor zijn idealen. Op 4 augustus werd hij in Leidschendam daadwerkelijk aangevallen door drie hem onbekende mannen. “Deze jongens zouden een one way ticket moeten krijgen naar de woestijn waar ze vandaan komen”, zei Jami later, kennelijk uitsluitend afgaand op hun uiterlijk. Zijn heftige beschrijving van het voorval - “ik zag overal bloed” - werd later door getuigen flink genuanceerd. Daarop kwam Jami in de media behoorlijk onder vuur te liggen. Was hij eigenlijk ooit wel moslim geweest? Bestond zijn comité eigenlijk wel? Zou hij niet vooral uit zijn op persoonlijke roem en slechts Ayaan Hirsi Ali willen navolgen? Belangrijker was echter de vraag: zou Jami ook zoveel afkeer over zich afgeroepen hebben wanneer hij zich beperkt had tot puur de strijd voor het recht op afvalligheid, en zich verder niet uitgelaten had over de islam op zich? Met andere woorden, roept afstappen van het geloof nu echt zoveel woede op onder moslims dat afvalligen daardoor hun leven niet zeker zijn?

Sharia

In ieder geval wel in staten als Iran, Qatar, Saoedi-Arabië, Soedan, Jemen, Afghanistan, Mauretanië en Noord-Nigeria waar de sharia, de islamitische wetgeving, ingevoerd is.¹ Maar ook in gebieden waar moslimfundamentalistische bewegingen op straat een belangrijke macht vormen, zoals bijvoorbeeld in Indonesië, Palestina, Somalië en Pakistan. Eenmaal een moslim, altijd een moslim, is het uitgangspunt van alle invloedrijke moslim-“geleerden” die de sharia-wetten formuleren. Mensen zijn volgens hen afvallig wanneer ze in andere goden gaan geloven of helemaal niet meer in een god geloven, of wanneer ze zeggen dat de wereld er altijd al was (en dus niet door Allah geschapen is), of dat ie er altijd zal blijven (en Allahs eindtijd dus niet komt). Ook zouden moslims afvallig zijn wanneer ze in reïncarnatie gaan geloven, of wanneer ze niet meer geloven dat Mohammed een profeet was, of wanneer ze beweren dat er na hem andere profeten zijn geweest, of wanneer ze Mohammed imperfect durven te noemen of hem vervloeken, of wanneer ze een koran bevuilen, of wanneer ze de belangrijkste moslim-“geleerden” tegenspreken en bijvoorbeeld zeggen dat bidden of vasten niet persé hoeven.

Van die sharia krijgen afvalligen officieel drie dagen bedenktijd om op hun mening terug te komen. Volharden ze, dan mogen ze ter dood gebracht worden, bij voorkeur via onthoofding. Volgens sommigen moeten vrouwen echter simpelweg net zo lang opgesloten en getreiterd worden tot ze zich weer onderwerpen aan Allah. Minderjarige afvalligen moeten worden opgesloten tot ze meerderjarig zijn, om vervolgens ook te worden onthoofd. Mannelijke en vrouwelijke afvalligen kunnen echter ook gedwongen worden te scheiden van hun moslimpartner, en hun kinderen en al hun bezit kwijtraken.

Ook hun familie kan allerlei rechten kwijtraken. In de praktijk gaan moslimstaten niet vaak over tot zulke straffen. Meestal zijn het islamistische knokploegen die het op zich nemen om afvalligen te intimideren, in elkaar te slaan of simpelweg te vermoorden. Alle grote stromingen van moslim-“geleerden” zijn het erover eens dat iedere moslim het recht heeft om ongestraft een afvallige te doden. En er staan in de koran en andere islamitische geschriften inderdaad heel wat citaten die hen daarin gelijk geven. De weinige ietwat progressievere schriftgeleerden wijzen er weliswaar op dat Mohammed ook gezegd zou hebben dat iedereen vrij mag geloven wat hij wil, maar die uitspraken zou de profeet volgens weer anderen uit opportunisme gedaan hebben tegen de machthebbers toen de islam nog een underdog was.

Negeren

In Nederland heerst volgens de wet wel godsdienstvrijheid, maar onderling kan er binnen allerlei godsdiensten natuurlijk wel veel druk worden uitgeoefend door gelovigen op afvalligen. Volgens recent onderzoek² zou 6 procent van de Nederlandse moslims geweld tegen afvalligen geoorloofd vinden. Driekwart van alle ondervraagden was het daar gelukkig stellig mee oneens. Onder de hoogopgeleiden waren die percentages respectievelijk 13 procent voor geweld en maar 58 procent mordicus tegen. Een op de vier van alle ondervraagden zei daarbij alle banden met afvalligen te zullen verbreken. Veel van de vrijere moslims menen overigens wel dat afvalligen zich een beetje gedeisd zouden moeten houden. Ze zouden hun opvattingen voor zich moeten houden en gewoon heel langzaam en onopvallend hun leven mogen veranderen, dan zouden er geen problemen van komen. Kortom, van veel gematigde moslims moeten afvalligen stil zijn, terwijl gelovigen hun opvattingen letterlijk van de daken en minaretten mogen schreeuwen. Afvalligen mogen kennelijk uit respect niet openlijk boos of opgelucht zijn, hetgeen natuurlijk niet echt getuigt van respect voor de gevoelens en overtuiging van afvalligen.

Een genadeloze omgang met afvalligheid is overigens niet typisch iets voor de islam. Bij de jehova's getuigen bijvoorbeeld is het beleid om afvalligen letterlijk compleet te negeren. Aangezien jehova's vaak in een zeer gesloten gemeenschap leven, worden afvalligen op deze manier sociaal volledig kapot gemaakt.

Autonomie

Jami heeft het volste recht om zich ex-moslim te noemen en zijn besluit aan de grote klok te hangen. Autonomie van het denken ligt aan de basis van elke progressieve politiek en daarom zou iedereen in linkse en liberale hoek Jami in principe moeten steunen bij zijn beslissing. Dat slechts weinigen daar daadwerkelijk voor voelen is volkomen begrijpelijk, want Jami voert tegelijk ook strijd tegen de islam - en dan niet alleen tegen de fundamentalistische variant - en doet totaal ongenueanceerd mee aan de smerige conservatieve en nationalistische hetze tegen moslims die al jaren in Nederland woedt.

Maar moeten linksen en andere progressieven dan hun mond maar houden over de islam tot die storm ooit uitgewoed is? Nee, atheïsme en rationaliteit hebben niet voor niets steeds een belangrijk onderdeel gevormd van het linkse ideeëngoed. Maar dan moeten zeker niet de pijlen eenzijdig en uitsluitend gericht worden op de islam, zoals dat tegenwoordig de mode is. En ook mag niet uit het oog verloren worden dat de meeste gelovigen over het algemeen niet erg streng zijn in de leer, waardoor er met hen in principe ook politiek prima samengewerkt kan worden. Maar het feit blijft dat links en het geloof elkaar uiteindelijk moeilijk kunnen verdragen. Vrijwel alle religies zijn namelijk in essentie autoritair, uiterst patriarchaal en dringen irrationeel denken op. En veel zelfkritiek kennen de meeste inderdaad niet.

Charlatans

Elke god is een verzinsel van de mens, en vooral de christelijke god en Allah komen op veel atheïsten over als zielige dictatoriale mannetjes die de hele tijd maar willen horen hoe goed en geweldig ze wel niet zijn, die geen enkele concurrentie kunnen verdragen en die zich als het erop aan komt volledig immoreel gedragen. Van de meeste profeten en goeroes is het ook maar de vraag of ze überhaupt hebben bestaan, en als ze daadwerkelijk ooit rondliepen is het zeker dat het om gewone stervelingen ging met aardse belangen. De meeste profeten, heiligen en goeroes en hun volgelingen hebben denksystemen opgezet rond hun zelfverzonnen goden om hun eigen

machtsposities of die van anderen veilig te stellen. Heilige mannen en vrouwen als Boeddha, moeder Theresa, de paus en de Dalai Lama zijn simpelweg allemaal zelfingenomen religieuze charlatans.

De auteurs van de bijbel laten hun god doodleuk allerlei krankzinnige misdaden plegen, zoals het laten verdrinken van zowat alle leven op aarde via een zondvloed en het vernietigen van complete steden met zowat al hun inwoners (Sodom en Gomorra). En wie bijvoorbeeld de koran en andere oude islamitische geschriften naleest op het handelen van de vermeende profeet kan helaas niet anders dan concluderen dat Jami en ook Ayaan Hirsi Ali objectief gelijk hebben met hun messcherpe kritieken. Heilige boeken zoals de bijbel en de koran bevatten daarbij meestal zeer tijdgebonden en onzinnige multi-interpretabele prietpraat waaruit zeer zeker geen eenduidige - laat staan progressieve - moraal af te leiden valt. In ieder geval geen betere moraal dan die rationeel denkende mensen zelf kunnen ontwikkelen. De meeste religieuze denksystemen zijn vooral gebaseerd op angst, voor bijvoorbeeld de hel of andere straffen. Mede daardoor is bij streng religieuze opvoedingen de kans levensgroot dat normale kinderen uiteindelijk verworpen tot verknipte en bijzonder autoriteitsgevoelige volwassenen, maar gelukkig weten ook velen zich op tijd aan de religieuze druk te ontworstelen.

Gijzeling

In de eerste stukjes op zijn website keerde Jami zich vooral tegen de “links radicalisten” van de SP met hun “fake socialisme”. Maar ook over de heel veel minder linkse PvdA laat hij zich steevast laatdunkend uit. Zo zou zijn partij “gegijzeld” worden door “allochtonen” en links. Een merkwaardige opvatting over een partij die sinds eind jaren 70 steeds verder verrechtst is en die de afgelopen 15 jaar het voortouw nam bij de invoering van een ongekende reeks draconische wetten tegen migratie. “De zwakheid, de dubbelslachtigheid, het knuffelen van moslims, dat is verstikkend”, zegt hij over de PvdA, terloops pleitend voor een nog strengere migratie-beheersing en inburgeringsplicht. Het liefst zou hij alleen nog hoogopgeleide migranten binnen laten.

Jami was destijds een fan van Fortuyn, zo schreef hij in zijn boek, en de voormalige Britse oorlogspremier Tony Blair blijkt ook een van zijn helden. Uit verhalen van lokale partijgenoten en collega ex-moslims komt Jami naar voren als een machootje, nogal vol van zichzelf en niet erg geïnteresseerd in collega’s bij zijn partij en zijn comité. Wel laat hij graag zijn oren hangen naar allerlei conservatieve opiniemakers en politici die zijn inzet tegen de islam goed kunnen gebruiken. Het meest zegt hij geleerd te hebben van zijn belangrijkste adviseur Afshin Ellian,³ de uiterst conservatieve rechtsgeleerde. Advies vraagt hij ook aan Paul Cliteur,⁴ en Bart Jan Spruyt⁵ helpt hem bij het schrijven van zijn stukken. Beiden waren betrokken bij de oprichting van de conservatieve Burke stichting. Verder onderhoudt hij warme contacten met de vooraanstaande fortuynisten Marco Pastors en Joost Eerdmans, die volgens Jami overigens “niet rechts, maar realistisch” zijn. Met VVD-leider Rutte heeft hij prettige gesprekken, en de conservatieve pitbull Leon de Winter zorgt voor zijn ideologische rugdekking. Wie namelijk openlijk kritiek levert op Jami, loopt het risico om door De Winter vergeleken te worden met de verraders die tijdens de Tweede Wereldoorlog voor een paar gulden ondergedoken joden aangaven. Tenslotte heeft Jami ook veel steun aan Geert Wilders,³ bij wie hij regelmatig thuis komt. Wilders staat hem steeds bij, “louter uit menselijke motieven, politiek speelt geen rol”. Aldus Jami, die de PVV niet uitsluit als zijn toekomstige partij. Wilders greep de klappen die de ex-moslim kreeg, aan om te pleiten voor een verbod op de koran, “een fascistisch boek” volgens hem. Eind september schreven ze samen nog een artikel waarin ze “de islam” - en dus niet slechts het moslim-fundamentalisme - “een imperialistische ideologie” noemden. De vermeende “islamisering van Nederland” zou volgens de twee leiden tot “herleven van de jaren 30 van de vorige eeuw. Alleen was het toen Hitler en nu Mohammed.”

Jami’s conservatieve vrienden richtten een steuncomité op en schreven een steunverklaring die werd ondertekend door onder meer Antoine Bodar, Paul Cliteur, Wim Couwenberg, Cisca Dresselhuys, Joost Eerdmans, Afshin Ellian, Paul Fren trop,³ Ayaan Hirsi Ali,³ Andreas Kinneging,⁵ Joshua Livestro,⁵ Herman Philipse, Mark Rutte, Bart Jan Spruyt, Dick Schwaab, Jaffe Vink,³ Geert Wilders, Leon de Winter en Jolande Withuis. Zowat alle uiterst rechtse opiniemakers waren er dus als de kippen bij. Linkse politici en opiniemakers werden onder druk gezet om eveneens te tekenen. Wie niet meedeed zou de Verlichting, de

vrijheid en zelfs de beschaving verraden, zo werd gesuggereerd. Sommige progressieven tekenden inderdaad. Anderen weigerden, zoals GroenLinks-fractieleider Femke Halsema. Ze koos liever haar eigen strategie en tijdstip, zo zei ze terecht. Later begonnen progressieven een voor een hun steun weer in te trekken, vooral na Jami’s gezamenlijke haatartikel met Wilders.

Iraniërs

Op 11 september organiseerde Jami een persconferentie waarop hij zijn comité officieel presenteerde in aanwezigheid van collega’s uit het buitenland. De meeste van die andere comités zijn eveneens opgericht door Iraanse vluchtelingen, communisten die soms de indruk wekken niet werkelijk te zien dat de situatie in Europa toch wel heel anders is dan die in Iran. Het is alsof ze de ex-moslims vooral gebruiken bij hun - overigens terechte - strijd tegen de Iraanse theocratische dictatuur. Met uitzondering van Jami zelf, bestaat het Nederlandse comité overigens voorzover bekend louter uit VVD-ers. Via de gekozen datum van 11 september maakten de leden van het comité duidelijk dat er voor hen geen wezenlijk verschil bestaat tussen het geweld van moslimterroristen en de sociale problemen van gewone moslims onderling. Precies de boodschap die de rechtse opiniemakers ons allemaal al jaren opdringen. Veel moslims voelen zich daardoor in de hoek gezet, zelfs als ze niet of niet zo gelovig zijn. Want heel wat moslims zien de islam namelijk meer als een gedeelde cultuur met gezamenlijke gewoonten en rituelen die vorm en betekenis geven aan hun leven. Kritiek op Mohammed of Allah laat hen eigenlijk koud, maar ze voelen wel dat alle hatelijkheden simpelweg bedoeld zijn om ook hen te kleineren. Ook al hebben ze niets met het geloof, toch moeten ze zich vanwege die hetzes voortdurend verklaren en rechtvaardigen tegenover anderen, wildvreemden soms.

Het is jammer dat het comité zo meegaat in de heersende conservatieve trend. Een progressief comité had zo belangrijk kunnen zijn als inspirerend voorbeeld voor moslims om hun leven meer in eigen hand te nemen. Zich openlijk uitspreken kan anderen ook de moed geven zich te bevrijden van hun religieuze keurslijf. Nu werkt het juist omgekeerd. Jami zegt zich te verzetten tegen de achterstelling van vrouwen en homo’s binnen de islam, maar werkt bepaald niet aan hun empowerment door voortdurend te roepen dat ze achterlijk zijn als moslims. Wel goed was zijn opmerking dat er eigenlijk ook een Contactorgaan Ex-moslims en Overheid moest komen, naast het al bestaande Contactorgaan Moslims en Overheid (CMO) dat doet alsof het namens een miljoen moslims de overheid adviseert. Volgens Jami moet nog maar blijken of er werkelijk een miljoen moslims in Nederland zijn. Ja, als men gewoon iedereen met moslimouders meetelt en doet alsof eruit stappen niet voorkomt. Het CMO wordt daarbij volledig gedomineerd door conservatieve religieuzen, aldus Jami.

Dialogoog

De dag voordat Jami’s comité zich presenteerde, kwam een progressief groepje ex-moslims met een heel ander verhaal op de proppen. “Als ex-moslims komen we op voor het recht om de islam te verlaten zonder geconfronteerd te worden met bedreiging of geweld. Echter, de manier waarop Jami voor dit recht zegt te willen opkomen, werkt contraproductief. De sociale spanningen waarmee individuele keuzes over religie soms gepaard gaan, worden door de hetze tegen moslims alleen maar opgevoerd. Daarom willen we ons juist als ex-moslims publiekelijk uitspreken tegen het initiatief van Jami en Ellian en ons inzetten voor dialoog en samenwerking met moslims”, aldus deze ex-moslims, waaronder IS-bestuurslid Peyman Jafari. “Voor ons en veel andere ex-moslims is er simpelweg geen noodzaak voor de oprichting van een comité, nog minder voelen we de drang om muren op te trekken tussen onszelf en onze familieleden, vrienden en kennissen. Veel ex-moslims willen ook terecht geen munitie leveren voor de anti-moslimhetze van de neo-conservatieven.”

“Afvalligheid is geen groot issue, het leidt incidenteel tot problemen”, wist Peyman, die ook met zijn ouders uit Iran gevlucht is. Zijn progressief Iraanse omgeving zal hem vast niet erg tegenwerkt hebben bij zijn afvalligheid. Maar Loubna Berrada, die samen met Jami het comité opgerichtte, heeft als ex-moslim een heel andere beleving. “Als verrader kom je in een vogelvrije positie te verkeren. Alles kan en mag je overkomen. Zodoende word je voedsel voor de groeiende minderheid van radicale moslims die alleen maar afwachten tot ze kunnen toeslaan. De gemeenschap beschouwt het als je eigen schuld dat je, als openlijke ex-moslim, wordt bedreigd.

Die bedreigingen heb je immers over jezelf afgeroepen.” Wellicht een beetje aangezet, maar Berrada maakt zo wel duidelijk hoe collectieve angst ervoor kan zorgen dat er nog zo weinig openlijke ex-moslims zijn.

Eric Krebbers

Noten

1. “Apostasy in Islam”. Op: wikipedia-website <http://en.wikipedia.org/wiki/Apostasy_in_Islam>.
2. “Meningen moslims over afvalligheid”, Foquz. Op: Foquz-website <www.foquz.nl/rapporten/ResultatenOpiniepeilingAfvalligheid.pdf>.
3. “De wegbereiders van Wilders”, Gebladerte-reeks 27. Zie: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/g27.htm>.
4. “De “superieure westerse cultuur” van opiniemaker Cliteur”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11236f77.htm>.
5. “Conservatieven willen verworvenheden vrouwenbeweging terugdraaien”, Eric Krebbers en Inge van de Velde. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10751f46.htm>.

De droomstaat van de moslimfundamentalisten

In Nederland blijven discussies over moslimfundamentalisten meestal hangen bij de vraag of het nu gewelddadige terroristen zijn of niet. Hoe er in die kringen precies gedacht wordt, blijft vaak onduidelijk. Dat komt deels doordat fundamentalistische teksten meestal Arabisch en moeilijk toegankelijk zijn. De teksten van Hizb ut-Tahrir (HuT) vormen daarop een uitzondering. Die partij heeft een heldere en zeer uitgebreide Nederlandstalige website: expliciet.nl. Een mooie kans om een fundamentalistische ideologie te ontleden.

Protestspandoek tegen het bezoek van Faeze Hashemi Rafsanjani, dochter van de voormalige Iraanse president, in oktober 1998 in Leiden. Overspel moet volgens de sharia-wetgeving worden bestraft met steniging.

Theaterstuk tijdens demonstratie op 8 maart 2007 in Den Haag: vrouwen worden aan de ketting gelegd door sharia-wetgeving.

Hizb ut-Tahrir (Partij van de Bevrijding) is in 1953 opgericht door de Palestijn Taqiuddin An-Nabhani, die eerder lid was van de Egyptische moslimfundamentalistische organisatie Moslim Broederschap. Aanleiding voor de oprichting van HuT was de afschaffing in 1924 van het kalifaat - het islamitische Turkse rijk - door Mustafa Kemal (Atatürk), en de oprichting in 1948 van de staat Israël. Schattingen van het wereldwijde aantal leden lopen uiteen van vele tienduizenden tot wel een miljoen. Waarbij aangetekend dat zowel de fundamentalisten zelf als hun tegenstanders voordeel hebben bij zo hoog mogelijke inschattingen. Feit is dat in augustus 2007 een HuT-conferentie in het Indonesische Jakarta bezocht werd door zo'n 100 duizend aanhangers. De partij was in het verleden betrokken bij coups en opstanden in onder meer Syrië, Jordanië, Egypte en in 2005 nog in Uzbekistan. Veel leden zitten in de gevangenis of zijn vermoord, en de partij is inmiddels verboden in de meeste landen van het Midden-Oosten en in Rusland. Het partijbestuur zat oorspronkelijk in Palestina, maar is nu overgebracht naar Londen. De activiteiten in het westen lijken daarmee belangrijker geworden.

De Kuip

In Engeland heeft HuT al duizenden leden en in Duitsland een stuk of 200. Wegens antisemitisme mag de partij daar echter niet meer actief zijn. Daarom wilden de fundamentalisten in maart 2004 uitwijken naar de Rotterdamse Kuip om er de tachtigste verjaardag van de afschaffing van het kalifaat te herdenken. Toen het stadion doorkreeg welk vlees men in de kuip dreigde binnen te halen, besloot men de fundamentalisten te weren. Na de afgelasting zei HuT-woordvoerder Okay Pala: "Hier willen wij slechts een intellectueel debat waarin we de zwaktes van het kapitalisme aantonen en onze islamitische ideologie als alternatief aanbieden." Hij had gerekend op zo'n duizend tot vijftienhonderd Nederlandse sympathisanten in de Kuip, zo zei hij. Daaronder zouden veel bekeerlingen zijn die lid zijn geworden uit een behoefte aan duidelijke normen en waarden, aldus Pala. Verder sluiten zich vooral Turken aan bij de partij, die veel werft via internet en universiteiten. Zo werden er regelmatig pamfletten en tijdschriften verspreid op de universiteiten van Rotterdam en Leiden. In Amsterdam werden pamfletten uitgedeeld tegen Geert Wilders toen die de Deense spotprenten over Mohammed op zijn website zette. In augustus 2003 organiseerde HuT een grote bijeenkomst in Birmingham, in januari 2004 een demonstratie met 300 leden in Brussel tegen een verbod op hoofddoeken, en tijdens de recente grote Indonesische conferentie een bijeenkomst in Rotterdam. Pala en zijn partijgenoot Abdullah as Siddiq zoeken verder vooral aandacht via de media met lange open brieven aan onder meer de conservatieve opiniemaker Hans Jansen, Geert Wilders, dagblad Trouw en de onderzoekers van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR).

Zowel in Nederland als in Engeland hebben politici al gepleit voor een verbod op de partij. Maar omdat HuT zich verre lijkt te houden van geweld, en geen militaire vleugel heeft, is dat wettelijk nauwelijks mogelijk. Ook de EU en de VN hebben de partij niet op hun zwarte lijst staan. HuT juicht zelfmoord-aanslagen in Palestina toe en bejubelt de Taliban vanwege hun "rechtvaardige en vriendelijke behandeling" van hun tegenstanders, maar wanneer zijn leden - opgefokt door alle fundamentalistische praat - zelf overgaan tot geweld worden ze resoluut de partij uitgegooid, zo lijkt het. Onder de leiders van Al Qaeda en andere terroristische groeperingen bevinden zich dan ook de nodige voormalige HuT-leden. Volgens de partij opereert Al Qaeda overigens wel rationeel en zou men niet slechts uit zijn op "moord en vernietiging".

Briljant der naties

"Expliciet" is zowel de naam van de website als het magazine van HuT. De auteurs daarvan lijken aardig thuis in de economische wetenschappen en de Europese geschiedenis en filosofie. Ze grossieren in vaak best progressief aandoende kritieken op "de globalisering", het IMF, de Wereldbank en de G8. Van kapitalisme, kolonialisme, racisme, nationalisme, patriottisme, provincialisme en sektarisme moeten ze terecht niets hebben. Dat lijkt op het eerste gezicht behoorlijk internationalistisch, maar de fundamentalisten vervangen de nationalistische scheidslijnen tussen "volken" simpelweg door die tussen religies. Ze laten ook zien dat de Nederlandse politieke partijen eigenlijk niet wezenlijk van elkaar verschillen, aangezien ze allemaal het kapitalisme omarmen. Volgens HuT is er uiteindelijk maar één alternatief: de islam, "de redding van de mensheid".

Bij die redding van "de mensheid" gaat HuT een grote rol spelen, aldus de partij zelf. Allah zou HuT namelijk toegestaan hebben om leiding te geven aan de strijd van de hele moslim-gemeenschap (Oemmah) tegen de ongelovigen "totdat de islam over de hele wereld verspreid is". Anderhalf miljard moslims willen maar één ding, en dat is een kalifaat-staat, aldus HuT. "Vandaag de dag spreekt, denkt en droomt heel de Oemmah over de komende terugkeer van de Khalifah staat", de "briljant der naties" waarin alles perfect geregeld was. "De partij probeert de vroegere glorie en macht van de islamitische staat te herstellen, zodat het initiatief wordt weggehaald bij andere staten, naties en volkeren, en probeert te bewerkstelligen dat de islamitische staat weer de eerste staat van de wereld wordt." De fundamentalisten hebben daartoe een driestappenplan opgesteld. Eerst leidt men in het geheim kaderleden op, die bij stap twee de massa's gaan islamiseren en organiseren in kringen, waarna die op hun beurt bij stap drie een kalifaat gaan beginnen. Maar "wanneer de samenleving niet reageert op de partij, zoekt de partij steun van invloedrijke mensen" om zichzelf te beschermen "en om de heerschappij over te nemen en het kalifaat te stichten", aldus HuT. Een coup met sympathiserende hoge militairen, zakenleiders en politici voor "de terugkeer van de rechtvaardigheid in de wereld". Het is bijna zover, weet HuT, en daarom sturen Amerika en Europa zoveel militairen naar het Midden-Oosten. "Het feit dat de islamitische natie in beweging zal komen en haar kracht zal herwinnen en een supermacht zal zijn boezemt hen diepe, zeer diepe angst in." En dat zou terecht zijn, want Allah "heeft de profeet opdracht gegeven om ieder land dat zich niet aan de sultan (het gezag) van moslims heeft onderworpen, binnen te vallen".

In het westen wil HuT contact leggen met intellectuelen om hen "te overtuigen van de juistheid van de islam". De partij wil openlijk en expliciet zijn over haar religie. Gek genoeg wil men daarbij een voorbeeld nemen aan Mohammed die de islam aan anderen verkondigde "door hun goden belachelijk te maken en hen te beledigen, en hij trok hun geloofsovertuiging in twijfel en vervloekte hen". Een methode die warempel veel lijkt op die van Geert Wilders. Verder zet HuT moslims aan om machtsposities te verkrijgen "in de vitale onderdelen van industrie en economie" in het westen, en moeten moslims met geld helpen om "invloed op politieke beslissingen in het westen uit te oefenen". Daarbij rekent HuT erop dat het westen steeds meer moslims zal binnenhalen om de effecten van de vergrijzing tegen te gaan.

Ladder

Een scheiding tussen kerk en staat is volgens HuT "onnatuurlijk". Hun kalifaat zal zijn burgers dan ook dwingen te leven volgens de regels van de islam. Democratie is voor de fundamentalisten een vies woord. Net als voor bedrijven is ook voor landen "hiërarchie" noodzakelijk, "met uiteindelijk een baas bovenaan de ladder", aldus HuT. Daarbij bepaalt Allah de wetgeving en niet de mens, die slechts zou handelen uit eigenbelang. De staat, het leger en de rechtsspraak zullen onder bevel staan van een kalief, een voor het leven benoemde dictator die vanzelfsprekend volkomen altruïstisch zal opereren. De bevolking mag hem hooguit van advies dienen. HuT: "De profeet heeft moslims de opdracht gegeven om de heersers te gehoorzamen, zelfs als zij het volk hun rechten ontnemen." Ongehoorzame burgers zullen keihard worden aangepakt. Van dieven worden de handen afgehakt en van een opstandige, die kalief wil worden in plaats van de kalief, wordt simpelweg het hoofd afgehakt.

Net als andere conservatieven gaan moslimfundamentalisten ervan uit dat de mens "van nature" slecht is. Vrije mensen zouden volgens HuT aan het moorden slaan, hun medemensen tot slaven maken en overgaan tot bestialiteit. "Individuele vrijheden" zouden leiden "tot ellende, chaos, perversiteit, en seksuele immoraliteit". De mens zou daarom streng beteugeld moeten worden. "Het hele idee van de volledig vrije maatschappij gaat in tegen de menselijke aard", weet HuT. Alleen door de gelovige tot "slaaf van Allah" te maken zou die "menselijke aard" aan banden gelegd kunnen worden. En daarom acht HuT ongelooft ook bijzonder gevaarlijk. Secularisme zou al geleid hebben tot fascisme, georganiseerde misdaad, extreme armoede, aids en andere ziekten, losbandigheid en ga maar door. Misstanden die onder moslims kennelijk niet voorkomen. HuT somt ook graag de historische misdaden van het christendom op - dat zijn er inderdaad heel wat - en toont er begrip voor dat de kerken leeg lopen. Maar in plaats van seculier hadden de ex-christenen moslim moeten worden, want dat geloof is immers "volmaakt".

Boffen

In de moslimstaat zal religieuze apartheid heersen. Niet-moslims worden tot tweederangs burgers gemaakt: dhimmies. Volgens HuT zullen de dhimmies erg boffen. Ze mogen namelijk hun eigen geloof houden, en zelfs advies geven bij bijvoorbeeld bouwplannen voor een schooltje. Maar over wetgeving moeten ze hun mond houden, en ze moeten zich volledig onderwerpen aan de kalief. Die zal hen op zijn beurt beschermen als ze tenminste de speciale dhimmiebelasting betalen, de Jizya. HuT heeft al precies uitgerekend hoeveel gram goud die gaat bedragen. Overigens hoeven “de jeugd, de zwakzinnigen en krankzinnigen, en de vrouwen” geen Jizya te betalen. HuT verwijst veelvuldig naar onder meer het middel-eeuwse Andalusië, waar christenen en joden het destijds onder de islam inderdaad enigszins beter hadden dan joden en moslims onder het christendom. Maar van gelijkheid voor niet-moslims is onder de islam nooit sprake geweest, en daar streeft HuT ook helemaal niet naar. De bofferds mochten destijds weliswaar meestal zelf hun woonplaats en beroep kiezen, maar ze werden wel geminacht en hadden minder juridische rechten. Hun levens waren minder waard, ze mochten als enigen geen wapens dragen of paard rijden, werden vaak gedwongen om opvallende fel gekleurde kleding te dragen en hun huizen moesten lager zijn dan die van moslims. En op seksuele relaties van mannelijke dhimmies met moslimvrouwen stond de doodstraf.

Varkens

Communisme zou “de menselijke creativiteit gesmoord” hebben en “onnatuurlijk” zijn omdat het de geleverde inspanning negeert bij de verdeling van de welvaart. Kapitalisme “spoort egoïsme aan” en kent geen enkele moraal, aldus HuT. De economie van het kalifaat zal daarentegen “een natuurlijk systeem” zijn en tot doel hebben “om de schepper tevreden te stellen”. Islam-“geleerden” hebben alle aspecten van de islamitische economie tot in detail uitgewerkt, van bedrijfstvormen tot typen van contracten en transacties. Alles vanzelfsprekend volgens “goddelijke regelgeving”. Handel in wijn en varkens zal verboden worden, evenals rente en gokken. Maar via halal bankieren kunnen rijken het gebruik van rente makkelijk omzeilen. Onder de islam kan hun kapitaal net als bij het kapitalisme gewoon blijven groeien. En dat is prima, want het “nastreven van bezit is onderdeel van de menselijke natuur” en dat wil de islam “aanmoedigen”, schrijft HuT.

In essentie verschilt de islamitische economie niet van het kapitalisme. De machtsrelatie van de loonarbeid - toch de kern van het kapitalisme - blijft gewoon bestaan. Arbeid en kapitaal hebben elkaar nodig, aldus HuT, en de islam wil hen slechts regels geven hoe het beste “samen te komen”. Er moet een “goede relatie tussen baas en werknemer” zijn. Over de productie spreekt de islam zich verder niet uit, aldus HuT. Of het moet zijn dat de olieproductie en gezondheidszorg niet geprivatiseerd mogen worden. De islam wil zich verder slechts bemoeien met de verdeling van de welvaart. Het kalifaat gaat belasting heffen om armen te voorzien van een staatsalmoes van kleding, voedsel en onderdak. In het aardse moslim-paradijs zullen rijkdom en armoede dus gewoon blijven bestaan. Gelijkheid streeft HuT ook helemaal niet na, en bij groot onrecht knijpt men graag een oogje toe. “Armoede ten tijde van de islam was in Afrika - hoe moeilijk voorstelbaar ook - volledig afwezig.” Dat zou een dienaar van de kalief destijds namelijk zelf gezegd hebben, en dan moet het wel waar zijn. Over de slavernij daar zweeg hij.

Pronken

Een absolute scheiding - apartheid - zal het kalifaat ook invoeren tussen mannen en vrouwen. Anders “ontstaan er problemen en relaties”, vreest HuT. Bij mannen en vrouwen onderling ligt dat anders, tenzij er homo’s in het spel zijn natuurlijk. Daarom is homoseksualiteit strikt verboden in het kalifaat. Het gaat in tegen “het voortplantingsinstinct” en heeft “rampzalige gevolgen voor de mens en de samenleving”. Homo’s zouden zelfs het “voortbestaan van de mensheid in gevaar” brengen, menen de fundamentalisten.

Voor een “ordelijke” samenleving moet voorkomen worden dat het “voortplantingsinstinct” wordt opgewekt. En dat zou zomaar kunnen gebeuren als de andere sekse in het blikveld verschijnt. Vooral vrouwen vormen daarbij volgens de fundamentalisten een risico omdat ze ertoe zouden neigen om met hun ontblote lichaam te “pronken” en hun “charmes en schoonheden tentoon te stellen”. Daarom mogen mannen en vrouwen zich niet zonder noodzaak onderling mengen in parken, zwembaden of waar dan ook. Alle onderlinge contacten moeten streng gereguleerd worden. Het instinct mag alleen bevredigd worden binnen het huwelijk en met het oog op de voortplanting. Ook erotische verhalen kunnen gevaarlijk zijn. Zo wordt op de westerse tv maar gesuggereerd dat overspel, ontucht en alcohol normaal zijn. Maar HuT weet waar dat toe leidt: geweld tegen vrouwen, verkrachting, porno, seksuele intimidatie op het werk, en anorexia. Onder moslims komen deze misstanden gelukkig niet voor, dat zijn immers “modelburgers”, aldus HuT, die zouden hun “leven opofferen” voor hun eer en kuisheid. En wanneer moslims zich toch misdragen, dan “mag er door individuen fysiek geweld worden gebruikt” om daar een einde aan te maken. Het “uit de weg ruimen van onfatsoenlijkheid” is zelfs verplicht, behalve wanneer heersers zich eraan

schuldig maken, want daaraan is men vanzelfsprekend blinde trouw verplicht. Burgers van het kalifaat die zich schuldig maken aan overspel wacht een serie stokslagen of stening.

Drie keer

Mannen en vrouwen hebben van Allah beiden verstand gekregen, aldus HuT. En daarom mogen vrouwen ook deelnemen aan de handel, de productie, de landbouw en het gebed, mits de contacten met mannen strikt gereguleerd blijven natuurlijk. Ze mogen zich zelfs bemoeien met politieke zaken, maar kunnen vanzelfsprekend geen burgemeester of kalief worden. “Allah heeft de vrouw een unieke positie in de islam gegeven”, aldus HuT, en wij proberen “haar spirituele zelfbewustzijn te doen ontwaken” zodat ze “deze eigenschappen kan toepassen in haar leven, en kan overdragen aan haar kinderen en aan de gemeenschap”. HuT vindt het belangrijk dat vrouwen studeren, want dan kunnen ze hun kinderen beter helpen bij hun onderwijs. Vrouwen zijn voor de partij dus vooral moeders. Logisch, zo schrijft HuT, want op de vraag wie op de eerste plaats komt na Allah, zou de profeet maar liefst drie keer geantwoord hebben: “Je moeder”. En wie toch aan de moederschapscultus en andere kwesties rond de vrouw twijfelt, moet zich van HuT realiseren dat de ordening van de samenleving “niet gebaseerd mag zijn op het verstand, maar moet gebaseerd zijn op de sharia-bronnen”.

De vrouw mag dan buitenshuis werken, de man blijft verantwoordelijk voor haar en de kinderen, “de mensen onder zijn hoede”. Zij moet hem gehoorzamen. Ze mag bijvoorbeeld het huis niet zonder zijn toestemming verlaten, of langer dan een dag en een nacht reizen zonder mannelijke begeleiding. Ook mag ze niet afgezonderd met een andere man praten of vriendschap aangaan. Gaat ze over de schreef, dan is ze “opstandig” en hoeft hij niet meer voor haar te zorgen. Voor vrouwen geldt dat ze bij het aanvragen van een scheiding aan allerlei voorwaarden moeten voldoen en bedenktijd opgelegd krijgen. Opvallend aan alle HuT-teksten is dat ze uitsluitend gericht zijn aan mannen, waardoor ze - zelfs als ze bedoeld zijn om iets positiefs over vrouwen te melden - altijd uiterst denigrerend over komen. Zo komen de fundamentalisten met een citaat van de profeet aanzetten dat impliceert dat de mensheid slechts uit mannen bestaat. “De meest perfecte mensen van de gelovigen zijn degenen wiens gedrag het meest perfect is, en het meest perfect van hen zijn degenen die zich het beste tegenover hun vrouwen gedragen”. Ook is er in HuT-teksten sprake van concubines en het “aanschaffen” en onderling cadeau geven van vrouwen. “Allah heeft voor jullie echtgenotes geschapen”, schrijft Expliciet aan zijn lezerspubliek.

Toeristen

In pamfletten citeert HuT bevestigend antisemitische passages uit de koran waarin joden uitgemaakt worden voor leugenaars en machts-wellustelingen, en waarin wordt opgeroepen ze tot de laatste toe om te brengen. In antwoord op kritieken beweert HuT steevast dat het “voor deze partij onmogelijk is om racistisch te zijn” omdat hij gebaseerd is op de islam. Antisemitisme zou iets westers zijn en vreemd aan moslims. De partij zou slechts strijden tegen zionisme. Maar de betreffende koran-passages zijn eeuwen voor het ontstaan van het zionisme geschreven. In artikelen over Israël komt de partij steevast met allerlei antisemitische stereotyperingen op de proppen, zoals hebzucht, leugens en het achter de schermen aan de touwtjes trekken. De partij schrijft terreurdaden van moslimfundamentalisten ook iedere keer weer toe aan Israël en de VS. Zo zou de Israëlische minister van financiën, die in zomer van 2005 in Londen geweest zou zijn om investeerders naar zijn land te lokken, gewaarschuwd zijn kort voor de zelfmoordaanslagen in de metro. Hetzelfde schrijft HuT over Israëlische toeristen bij de aanslag in november van dat jaar in het Jordaanse Amman. “Het klinkt misschien als een complottheorie, maar persoonlijk geloof ik er niets van dat er een islamitisch brein achter die aanslagen zou zitten”, zegt woordvoerder Pala ook over de aanslagen op 9/11.

Een kalifaat is een dictatoriale staat, gebaseerd op religieuze apartheid, met een kapitalistische economie, waar vrouwen hun mannen moeten gehoorzamen, homoseksualiteit streng verboden is, en politieke tegenstanders en afvalligen onthoofd worden. Alles op een rij gezet, lijkt het kalifaat niet echt te prefereren boven de heersende maatschappij. De fundamentalisten van HuT denken daar vanzelfsprekend heel anders over. Ze menen objectief het beste systeem in de aanbidding te hebben. “De koran is nooit tegengesproken door betrouwbare wetenschappelijke ontdekkingen”, beweren ze. En heeft Allah niet gezegd dat de moslims “het meest bewonderde volk van heel de mensheid” zijn?

Eric Krebbers

Hizb ut-Tahrir-woordvoerder Okay Pala.

Commissie ontkent dagelijks deportatiegeweld

In 2006 ontstond na het uitzenden van een tweedelige documentaire van het actualiteiten-programma Netwerk ophef over het geweld van de Nederlandse deportatiepraktijk.¹ Marechaussee-commandant Beuving was niet blij met de kritische berichtgeving en eiste op hoge poten een onderzoek dat zijn politiedienst zou rehabiliteren. De Commissie van Toezicht Uitzettingen Koninklijke Marechaussee voldeed braaf aan de opdracht door een rapport² uit te brengen dat het deportatiegeweld bagatelliseert.

Volgens het rapport en ook volgens minister van Defensie Eimert van Middelkoop is er “geen sprake van een structurele excessieve geweldsinzet” tijdens deportaties door de marechaussee. De vier marechaussees die in het Netwerk-programma juist verslag deden van die schokkende gewelddadigheid, worden zo weggezet als leugenaars. De commissie baseert zijn eufemistische conclusies vooral op interviews met “escorts”, marechaussees die deporteren. Dat zou “een authentiek relaas van veel betrokkenen” hebben opgeleverd “over de grote spanning die zit tussen humaan uitzetten en het gebruiken van toegestaan en niet toegestaan geweld” door de marechaussee. “Humaan uitzetten” bestaat echter niet en kan ook helemaal niet bestaan. Alle deportaties zijn gewelddadig, omdat ze ingaan tegen de wil en het zelf-beschikkingsrecht van de gedeporteerde. Maar die gedachte wijst de overheid uiteraard af. De visie van de slachtoffers komt in het rapport overigens nauwelijks aan de orde. De commissie heeft maar met één gedeporteerde gesproken.

Dwangbuis

Als motieven voor het deportatiewerk noemen de uitzetters onder meer “de professionele uitdaging” en “het overblijven in het buitenland” als “aantrekkelijke bonus”. Tot “de prikkels” die het geweld verhogen, rekent men “het wegvallen van het verblijf in het buitenland” als de uitzetting onverhoopt moet worden afgebroken. Om alsnog een vakantiereisje te verkrijgen zijn “escorts” dus bereid om de uitzetting met nog meer geweld door te drukken. Ook blijkt een rol te spelen dat “de escort-commandant” “imagoschade” oploopt, wanneer een deportatie dreigt te mislukken. Om hem tevreden te stellen wordt “de geweldsinzet” dan vaak verhoogd, waarna de uitzetting alsnog slaagt. Bovendien bestaat er “druk vanuit de leiding om productiedoelen te halen”, met andere woorden: om te voldoen aan de uitzetstreefcijfers. De marechaussee heeft dus alle belang bij zoveel mogelijk “succesvolle” uitzettingen. De bemanning van de vliegmaatschappij vormt daarbij voor de uitzetters een risicofactor, evenals de passagiers in het vliegtuig die “zich solidariseren met de vreemdeling. Dit komt voor op bestemmingen in West-Afrika.”

De commissie komt ook met een aantal opvallende aanbevelingen voor de uitzetters, zoals het aanbieden van eten en “het op het gemak stellen van de vreemdeling”, het aandacht besteden aan “interculturele communicatie”, en “het hebben van een respectvolle houding”. Maar het meest vertrouwt de commissie toch wel op “de bodycuff, een attribuut waarmee vreemdelingen redelijk autonoom kunnen handelen. De bewegingsvrijheid kan worden beperkt door het aantrekken van riemen.” In feite gaat het om een regelrechte dwangbuis, die sinds 2005 veel wordt gebruikt. “Volgens escorts maakt de bodycuff andere vormen van geweldsinzet bijkans onnodig.” Alleen al de alledaagse praktijk van het insnoeren van vluchtelingen met een dwangbuis bewijst overduidelijk het bestaan van een “structurele excessieve geweldsinzet”, die de commissie en de minister glashard ontkennen.

Roel Nagel
Harry Westerink

Noot

- ¹ “Het geweld van de deportatiemachine”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11267f80.htm>.
- ² Onderzoeksrapport Commissie Zaal. Op: Ministerie van Defensie-website <www.mindef.nl/binaries/Onderzoeksrapport%20Commissie%20Zaal_tcm15-76069.pdf>.

_____Vervolg van voorpagina
“Linksom tegen salafisme en
andere reactionaire
missionarissen”

Vrouwen mogen van hem best bij de marechaussee of in de zorg werken, als ze maar geen mannen hoeven te arresteren of verzorgen. Zolang dat wel moet, zouden het geen geschikte werkterreinen zijn voor moslima’s. Ook gemengd zwemmen door jongens en meisjes is in zijn ogen uit den boze. Vrouwen dienen hun gezicht te bedekken. En enkele uitzonderingen daargelaten is elk fysiek contact tussen man en vrouw zondig, inclusief het handen schudden.

Salam liet zich tegenover de gemeenteraad echter niet verleiden tot uitspraken tegen de parlementaire democratie of voor de invoering van de islamitische wetgeving. Deze schijnbaar a-politieke, diplomatieke opstelling die zo kenmerkend is voor Salam - maar ook voor andere exponenten van de Saoedische missie - maakt hem ongrijpbaar en daarmee tot bron van frustratie voor de lokale politiek. Groeperingen als Hizb ut-Tahrir,¹ die openlijk oproepen tot de vestiging van een wereldwijde islamitische staat, zijn immers veel makkelijker te bekritisieren en aan te pakken dan Salam en zijn ISOOK, die zich beroepen op de vrijheid van godsdienst, en impliciet op het recht om een orthodoxe overtuiging aan te hangen en uit te dragen.

Preekverbod

Desondanks kwam conservatief Nederland snel in beweging, happig op elke mogelijkheid tot moslim-bashing. Maar in tegenstelling tot twee eerder uitgezette imams van de Al Fourkaan moskee, is Salam niet zo makkelijk aan te pakken omdat hij de Nederlandse nationaliteit heeft. Blijkbaar vergeten dat zijn partijgenoot Gerrit Zalm een jaar eerder een oproep had gedaan om de onroerend zaak-belasting niet te betalen wanneer die te hoog is, pleitte VVD-er Henk Kamp ervoor om het mogelijk te maken het Nederlandse staatsburgerschap in te trekken van imams die “de integratie” belemmeren, en om hun moskeeën te sluiten en hen eventueel een preekverbod op te leggen. Ook PVV-er Geert Wilders sprak zich uit voor een preekverbod en het uitzetten van Salam. Afshin Ellian betoogde dat de burgemeester de salafistische imam niet slechts op het

matje had moeten roepen. Vreeman had volgens de uiterst conservatieve jurist en opiniemaker moeten pleiten voor bevoegdheden om het moskeebestuur te ontbinden, moskeeën te sluiten en predikers naar huis te sturen. Ferme taal dus, en niet zonder gevolgen. Het kabinet zei onlangs het mogelijk te willen maken om de Nederlandse nationaliteit af te pakken van burgers die “het essentiële belang van de staat hebben geschaad”.

Hoe zou links zich het beste kunnen opstellen tegenover lieden als Salam? Om daar een goed antwoord op te kunnen formuleren, is het belangrijk om eerst vast te stellen dat er geen grote kloof gaapt tussen de orthodoxe missionaire islam en de revolutionaire politieke islam. Salam en zijn volgelingen spannen zich in voor de “dawa”, de missie om hun interpretatie van de islam - met bijbehorende waarden en normen - te verspreiden. Daarmee zijn zij expliciet uit op de vergroting van hun macht en invloed. Het feit dat Ahmed en Suhayb Salam dringend verzochten om geen alcoholische dranken te plaatsen op de tafel waaraan zij zaten tijdens een interview in het programma Pauw en Witteman is tekenend voor hun neiging om hún kijk op het leven op te leggen aan hun omgeving. Deze expansiedrift bleek ook in september 2006 op de Technische Universiteit Eindhoven bij een lezing van Suhayb Salam over de ramadan. Op zijn verzoek werd het publiek op grond van geslacht gescheiden. Mannen mochten voor in de zaal plaatsnemen, en de vrouwen uiteraard achterin.

Politieke strijd

Voor links zou het geen doorslaggevend element moeten zijn dat orthodox-islamitische groeperingen als de ISOOK misschien niet of niet openlijk uit zijn op de staatsmacht. Met deze missiegerichte imams en organisaties zou actief de strijd moeten worden aangegaan omdat ze met hun ronduit reactionaire waarden, zoals seksuele segregatie en daarmee de versterking van het patriarchaat, de samenleving - waar iedereen deel van uitmaakt - proberen te sturen en te beïnvloeden. Weliswaar via individuele bekeringen en niet via het politieke activisme dat links gewend is van bijvoorbeeld extreem-rechts, maar dat maakt hun groeiende invloed

vanuit progressief perspectief niet minder zorgelijk.

Het moet een autonome politieke strijd worden, vanuit de eigen linkse idealen en waarden. Buitenparlementair links zou dus geen steun moeten verlenen aan oproepen van bijvoorbeeld de VVD en Wilders tot juridische repressie. Vrijheid van meningsuiting en godsdienst zijn een groot goed, maar ook een verworvenheid waar links zelf gebruik van maakt. Het groeiende repressie-apparaat kan later ook ineens in zijn volle omvang tegen links ingezet worden. Het afpakken van paspoorten bij “hoog-verraad” was vroeger in veel landen een beproefd middel tegen vooral linkse revolutionairen. Veel opposanten werden daar vroeger bedreigd met uitzetting of daadwerkelijk uitgezet. Denk ook aan de bekende leuze “Communisten naar Moskou!”. Vreemans conclusie dat Salam niet in Nederland thuishoort past in die traditie. Overigens kan repressie de voedingsbodem van de radicale islam sowieso niet wegnemen. Die wordt juist mede in stand gehouden en versterkt door de conservatieve islambashers.

Integratie

Wat links bij de bestrijding van het salafisme ook beslist achterwege moet laten is redeneren vanuit het concept van de integratie. Opvallend is dat bijna alle critici van Salam belemmering van de integratie als argument aanvoeren. Integratie is echter een kunstmatig nationalistisch concept dat suggereert dat de Nederlandse samenleving en “cultuur” volmaakt zijn, bijvoorbeeld op het terrein van de machtsverhoudingen tussen vrouwen en mannen, en daarom ten voorbeeld moeten worden gesteld aan onderontwikkelde buitenlanders, lees: moslims. In de realiteit maken ook in Nederland helaas vooral mannen de dienst uit. En reactionaire en anti-moderne denkbelden leven ook onder “autochtonen”, zeker onder belijdende christenen. Bovendien geven steeds meer “allochtone” jongeren aan misselijk te worden van de term integratie, en juist voor hen zou buitenparlementair links een aantrekkelijk alternatief moeten worden.

Waar links ook voor moet waken is zich schuldig maken aan selectieve verontwaardiging rondom

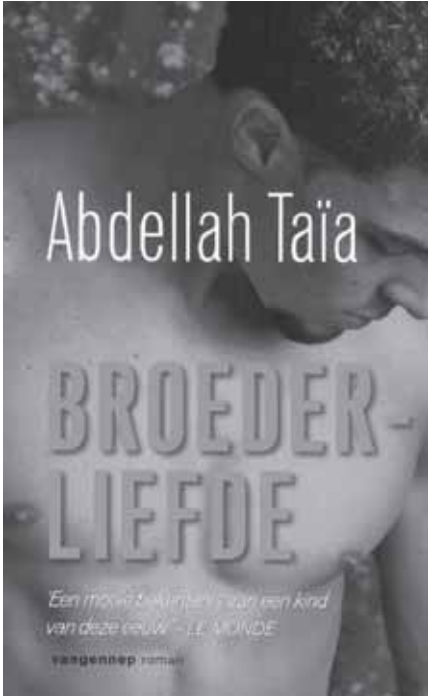
religieuze orthodoxie. Het racistische conservatieve vertoog heeft zijn pijlen enkel en alleen gericht op de politieke islam en islamitische orthodoxie. Daarbij wil rechts alle wapens inzetten, van preekverboden tot uitzettingen. Willen linkse activisten aan de basis een geloofwaardig alternatief met een eigen verhaal opbouwen, dan dienen ze bij het bestrijden van de missionaire orthodoxe islam consequent ook alle andere religieuze stromingen - of die nu christelijk of hindoeïstisch zijn - te bekritisieren als ze reactionaire en patriarchale denkbeelden uitdragen.

Links moet kortom het andere verhaal vertellen en daarbij dicht bij zichzelf blijven. Blijven pleiten tegen repressieve maatregelen en integratie-dwang, maar ook tegen het wereldbeeld en de bekerings-drang van orthodoxe religieuze groeperingen zoals die van imam Salam. Gelovigen die hun overtuiging zien als een privé-zaak, een zaak van hun eigen geweten, zijn daarbij absoluut bondgenoten. Deze grove contouren van de noodzakelijke strijd tegen de missionaire orthodoxie moeten zich wat betreft vorm en inhoud uiteraard nog uitkristalliseren, vooral omdat deze krachten voor buiten-parlementair links relatief nieuwe ideologische tegenstanders zijn. De idealen die de fundamente vormen van die andere samenleving waarvan linkse maatschappijcritici al 150 jaar dromen, zullen daarbij de beste gids zijn: een wereld zonder kapitalisme en patriarchaat, waarin man en vrouw, gelovige en ongelovige, vrij met elkaar kunnen leven en elkaar vanzelfsprekend mogen aanraken!

Mehmet Kirmaci

Noot

1. “De droomstaat van de moslim-fundamentalisten”, Eric Krebbers. Zie pagina 14 van deze krant.

Sensueel Marokko

Marokko is doortrokken van seks, weet auteur Abdellah Taïa. Dat blijkt ook uit zijn prachtig geschreven autobiografische boek “Broederliefde”. Daarin schetst hij een sfeervol beeld van zijn jeugd. Abdellah groeit op in een gezin vol warme lichamelijkeheid en ontdekt zijn homoseksualiteit via de liefde voor zijn grote broer, Abdelkébir. Hij mag vaak bij Abdelkébir op bed liggen, en verkent dan stiekem met zijn ogen urenlang diens lichaam. Hij aanbidt zijn broer. Wanneer die hem en zijn kleinere broertje een paar dagen meeneemt op vakantie naar Tanger, loopt de kleine Abdellah over van jaloezie. Want Abdelkébir blijkt verliefd op een onbekende vrouw. ’s Nachts kijkt Abdellah naar de lichtjes van Spanje, aan de overkant van de straat van Gibraltar. Later gaat hij studeren in Europa. De seksuele termen waarin Taïa over Marokko schrijft, zal velen in Europa wellicht in verwarring brengen. Marokko is toch een preuts moslimland, met een strenge scheiding der seksen? Waar homoseksualiteit uit den boze is? Allemaal toneel, zegt Taïa in een interview. Vanwege hun imago, hun goede naam. “Ze doen van alles dat volgens de geldende normen niet hoort, maar verbergen dat, onder een keurige djelabba, een onberispelijk imago. Dat is vreemd en fascinerend: alle Marokkanen weten dat ze er niet over moeten praten, ze doen het stiekem en genieten ervan. Het zijn allemaal grote acteurs.”

Marokko als seksueel land, dat was in rijkere westerse kringen allang bekend. Vanaf de jaren 50 en 60 trokken al veel avonturiers in die richting, en dat is vandaag de dag niet anders. Vooral homo’s kunnen er goed aan hun trekken komen. Veel jonge Marokkaanse mannen worden door armoede gedwongen mannelijke toeristen ter wille te zijn. In “Broederliefde” zegt een jonge Marokkaan dat hij het alleen met buitenlandse mannen doet. Want ging hij mee met Marokkanen, dan zou hij doorgaan voor een “zamel”, een homo. Mannen mogen het doen met mannen, maar uiteindelijk moeten ze kiezen voor de vrouw. Zo zijn de regels. Taïa is de eerste Marokkaanse auteur die openlijk uitkomt voor zijn seksuele geaardheid. De reacties in Marokko waren redelijk positief. Dat heeft er wellicht mee te maken dat het boek geschreven is in het Frans, en dus alleen door de wat verlichtere elite gelezen wordt. Taïa verwacht niet dat zijn openhartige boek snel in het Arabisch vertaald zal worden.

“Broederliefde”, Abdellah Taïa. Uitgeverij: Van Genneep, € 15,00. ISBN: 9789055158454.

Eric Krebbers

Recensies

De integratie van de Joden

Het boek “Nieuwe Nederlanders” gaat over de integratie van Joden in de eerste helft van de negentiende eeuw. Er leefden hier al eeuwenlang Joden, maar die vormden een eigen gemeenschap. Door eeuwen van antisemitisme waren ze op zichzelf aangewezen en uitgesloten van grote delen van de rest van samenleving. Ze zagen zich als onderdeel van de Joodse natie, hadden een eigen rechtspraak, en hun voertalen waren Portugees, Spaans en Jiddisch.

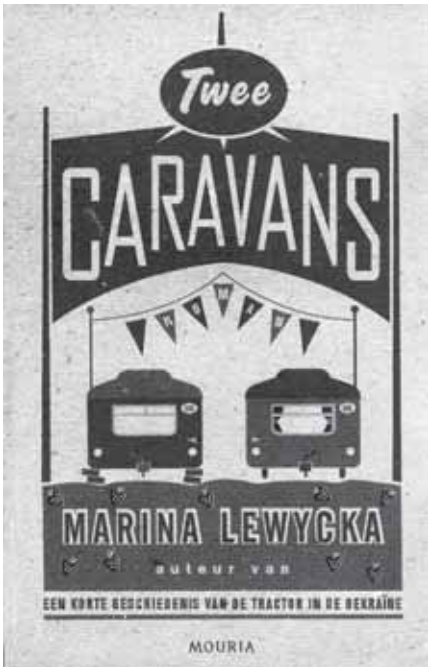
De Franse revolutie bracht enige vrijheid en gelijkheid voor de Joden. Het antisemitisme tierde nog welig, maar verlichte ideeën over burgerschap en grondrechten zorgden er mede voor dat Joden zich konden emanciperen. Dat betekende ook het openbreken van de eigen gemeenschap. Om die “te beschaven” en te integreren werkte de Joodse elite samen met de overheid in de “Hoofdcommissie tot de zaken der Israëlieten”. Die commissie bemoeide zich met vragen als wel of niet Nederlands spreken. En de verhouding met Joodse gemeenschappen in het buitenland hielden de gemoederen bezig. De hoofdcommissie moest regelmatig bakkeleien met zowel orthodoxe als liberale Joden. Uiteindelijk leidde dat volgens auteur Bart Wallet tot een succesvolle integratie.

Er was nog maar weinig bekend over de integratie van Joden, en Wallet raadpleegde veel niet eerder bestudeerde bronnen. Hij is sterk gericht op het overheidsbeleid en de Joodse elite en veronachtzaamt daardoor helaas het grootste deel van de samenleving. Volgens Wallet zou het beschreven gecentraliseerde en autoritaire integratiemodel van nut kunnen zijn voor de hedendaagse integratie van moslims. Maar de samenleving is tegenwoordig democratischer, en elitaire beschavingsoffensieven vormen eerder een rem op werkelijke emancipatie.

“Nieuwe Nederlanders. De integratie van de Joden in Nederland 1814-1851”, Bart Wallet.

Uitgeverij: Bert Bakker, € 24,95. ISBN: 9789035131309.

Sandor Schmits

Twee caravans

In het boek “Twee caravans” van Marina Lewycka maakt de lezer kennis met de onderkant van de samenleving, met arbeidsmigranten op zoek naar mogelijkheden tot overleven. Hoofdpersoon Irina woont in de Oekraïne en wil graag naar Engeland. Ze heeft er veel over gelezen in schoolboeken, en wil de “beschaafde” mensen die daar wonen graag leren kennen. Ook wil ze er de ware tegenkomen, die haar voor eeuwig lief zal hebben, want ze gelooft sterk in de romantische liefde. Ze schrijft zich in bij een bureau dat bemiddelt voor werk in Engeland. Eenmaal aangekomen worden direct haar paspoort en papieren afgepakt. Ze moet in een aardbeïenveld gaan werken. Daar staan ook twee caravans naast, een voor vrouwen en een voor mannen.

Irina maakt direct kennis met de andere arbeiders, afkomstig uit Polen, Afrika en de Oekraïne. Allemaal hebben ze zo hun redenen waarom ze naar Engeland gemigreerd zijn. Ze wordt verliefd op een Oekraïense jongen, hoewel ze liever een ‘typische’ Engelsman wil. Anders dan Irina, die uit het westen van de Oekraïne komt, waar de meeste aanhangers van de Oranjerevolutie wonen en waar de mensen zich meer op het westen richten, komt de jongen, Andriy geheten, uit het oosten, waar ze meer op Rusland zijn gericht. Als kind is hij al eens in Engeland geweest, met zijn vader, tijdens de mijnwerkersstakingen van de jaren 80. Hij is op zoek naar de solidaire sfeer van toen, maar die is door het thatcherisme vernietigd. Wanneer de boer van het aardbeïenveld verongelukt, slaan ze allemaal samen op de vlucht, dwars door Engeland, op zoek naar werk en een leven.

“Twee caravans” is een roman vol humor en tragiek. De lompenproletariërs worden van alle kanten belaagd, moeten lijden, maar genieten ook wel weer van het leven. Ze hebben zo hun dromen, maar die blijken meestal bedrog. Ze proberen zich aan de ellende te onttorstelen, maar kiezen niet allemaal de beste weg. Ze overleven, maar sommigen ook niet. Een moderne, politiek betrokken schelmenroman om in één ruk uit te lezen.

“Twee caravans”, Maria Lewycka. Uitgeverij: Mouria, € 18,50. ISBN: 9789045800035.

Roel Nagel

Gebladerte-reeks

De Fabel van de illegaal publiceert via de Gebladerte-reeks brochures over allerlei voor links belangrijke thema’s. Bestellen? Maak € 3,00 per brochure (inclusief porto) over op giro 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden. Vermeld duidelijk je adres en de code van de brochure.

G1	De schaduwzijde van de antroposofie <i>Kritiek op o.m. de Vrije Scholen, Triodosbank en BD-landbouw</i>
G2	Het hellende vlak van de New Age <i>Tegen de Celestijnse Belofte, theosofen en Gemrod</i>
G3	De wereld volgens Dwarsligger <i>Columns en poëzie vanaf de onderkant van de samenleving</i>
G4	De Leidse acties van het E.L.F. <i>Over ideeën en praktijken van de radicale milieubeweging</i>
G5	De fascistische “gene zijde” van Jozef Rulof <i>Jomanda’s inspiratiebron ontmaskerd!</i>
G6	Mannenstrijd! <i>Solidaire mannen tegen het patriarchaat</i>
G7	De Alphense illegalenbajes De Geniepoort <i>Over het opsluiten van onschuldigen in Nederland</i>
G8	Elk hart een tijdbom <i>Poëzie van de activist en Dunya-prijswinnaar Harry Westerink</i>
G9	Extreem-rechts aan de vrouw gebracht <i>Fascisten zien de vrouw het liefst achter het aanrecht</i>
G10	Repressieve hulpverlening <i>Tegen de psychiatrie, de medische industrie en euthanasie</i>
G11	De politiek van sekten en goeroes <i>Tegen de Dalai Lama, Nieuw Akropolis en Summit Lighthouse</i>
G12	Leiden, stad van razzia’s <i>Over apartheid en illegalenvervolging in Leiden</i>
G13	“Van nature links?” <i>Biologisme, de Natuurwetpartij, dierenbevrijding en sjamanen</i>
G14	In actie tegen de Alphense illegalenbajes. Deel 2 <i>Actie-ervaringen van De Fabel van de illegaal</i>
G15	Politiek voorbij links en rechts? <i>Over taz, conspiracy, new age, nieuw-rechts en Hollywood</i>
G16	Katapult <i>Politieke cartoons en strips van Ka</i>
G17/1	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 1 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G17/2	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 2 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G18	Daklozenkranten en de illegalenjacht <i>De Haagse softe sector blijkt spijkerhard</i>
G19	Solidair met Baskisch links-nationalisme? <i>Over internationalisme en anti-nationalisme</i>
G20	Bevolkingspolitiek <i>Hoe staten voortplanting, sterfte en migratie willen beheersen</i>
G21/1	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 1 <i>Over religieus antisemitisme en kort-door-de-bocht anti-kapitalisme</i>
G21/2	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 2 <i>Over antisemitisme en anti-zionisme</i>
G22	Katastrofe! <i>Tweede serie politieke cartoons en strips van Ka</i>
G23	De kwartiermakers van Fortuyn <i>Over opiniemakers, nationalisme en fundamentalisme</i>
G24	Vrouwen zonder papieren <i>Uitbuiting en geweld in de illegaliteit</i>
G25	Migratiebeheersing <i>Alleen bruikbare vluchtelingen en migranten nog welkom?</i>
G26	Volk noch vaderland <i>Derde bundel poëzie van Harry Westerink</i>
G27	De wegbereiders van Wilders <i>Elf opiniemakers en een politicus tegen migranten</i>
G28	Christenfundamentalisme <i>Over extreem-rechts in een religieus jasje</i>
G29	Nieuw Rechts <i>De schokkende feiten over een extreem-rechtse partij</i>
G30	Van multiculturalisme naar integratiedwang <i>Info en actie tegen verplichte inburgering</i>
G31	Opgelapte vaderlandsliefde <i>Hoe de koloniale geschiedenis wordt rechtgepraat</i>

Tegen racisme en migratiebeheersing

De Fabel van de illegaal is een radicaal-linkse basisorganisatie. Sinds de oprichting in 1990 streven wij naar een vrij-socialistische, feministische en ecologisch duurzame samenleving. Dat kan alleen via een fundamentele omwenteling van de sociale en bezitsverhoudingen op wereldschaal. Centraal in onze politieke analyse staat de bevolkingspolitiek die staten voeren om de omvang en de ‘kwaliteit’ van de bevolking te beheersen, nodig om het kapitalisme optimaal te laten functioneren. Migratiebeheersing speelt daarbij een belangrijke rol.

De Fabel heeft de strijd tegen migratiebeheersing tot speerpunt gemaakt. Daarbij werken wij liefst samen met migranten en vluchtelingen. Die worden door de staat aan een rigide selectie onderworpen. Sommigen worden bruikbaar geacht en tijdelijk ingezet als arbeidskracht, anderen blijvend en die worden dan gedwongen tot integratie. Het merendeel wordt echter niet nuttig geacht en afgewezen. Zij worden vervolgens gedeporteerd of geïlegaliseerd. De “illegalen” worden uitgesloten van alle voorzieningen, uitgebuit in bedrijven en opgejaagd door de politie. Na arrestatie volgt opsluiting, deportatie of dumping in de illegaliteit. Het beleid is daarbij erg seksistisch. Vrouwen worden zelden als politiek vluchteling erkend, en de meesten krijgen slechts een afhankelijke verblijfsvergunning waardoor ze gedwongen worden om jarenlang bij hun man te blijven.

De overheid probeert de migratiebeheersing voortdurend effectiever te maken. Daarvan getuigen de invoer van het sofï-nummer, de Koppelingswet, de nieuwe Vreemdelingenwet, de bouw van steeds meer illegalenbajessen, de razzia’s, de identificatieplicht, de gedwongen integratie en ook de “vrijwillige” terugkeer. In een poging dat beleid te rechtvaardigen komen politici en opiniemakers met allerlei labels over “illegalen” en “allochtonen”. Ze sluiten daarbij nauw aan bij het al veel langer levende racisme en nationalisme. Er ontstaat zo een klimaat waarin de gevestigde parlementaire politiek steeds verder afglijdt naar rechts. Bestaande extreem-rechtse groeperingen krijgen zo een steuntje in de rug.

Daad bij het woord

- De Fabel steunt zelforganisaties van migranten en vluchtelingen bij hun strijd voor gelijke rechten. Bekende voorbeelden uit het verleden zijn het kerkasiel van Iraanse vluchtelingen, de hongerstakingen van “witte illegalen”, en de acties van gevluchte Turkse dienstweigeraars.
- De Fabel steunt individuele illegalen via een spreekuur. Wij proberen afgesloten voorzieningen weer open te breken en werken tevens aan steunstructuren, zoals de stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL).
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle aspecten van de migratiebeheersing. Onze speciale aandacht gaat momenteel uit naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en “vrijwillige” terugkeer.
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle vormen van extreem-rechts, racisme en nationalisme. Onze speciale aandacht gaat nu uit naar de partij Nieuw Rechts. Daarnaast keren we ons tegen nazi’s, rechtse opiniemakers en religieuze fundamentalisten.
- De Fabel publiceert een gelijknamige tweemaandelijks krant tegen racisme. Wij brengen ook regelmatig brochures uit in de Gebladerte-reeks over uiteenlopende, voor links belangrijke thema’s. Daarnaast beheren wij een linkse bibliotheek met tienduizenden boeken, tijdschriften en knipsels over zeer uiteenlopende terreinen en vormen van linkse politieke strijd.

Steun aan illegalen

Woon je in de Leidse regio, en heb je geen verblijfspapieren of ken je iemand zonder verblijfs-papieren? Kom langs, of bel De Fabel

- voor gezondheidszorg. De Fabel kan maandag, woensdag en vrijdag tussen 14:00 en 17:00 uur een dokter, tandarts, de GGD, kraamhulp, maatschappelijk werk of psychische hulpverlening regelen. Al deze hulp kan gratis.
- voor juridische en andere steun. De Fabel houdt iedere woensdag tussen 14:00 en 17:00 uur spreekuur. Je kan dan steun krijgen bij het vinden van een advocaat. Ook geeft De Fabel advies bij problemen rond trouwen of officieel samenwonen en bij allerlei andere problemen die samenhangen met het leven zonder verblijfsvergunning, en met uitsluiting en tegenwerking door instanties.

Krant tegen racisme

Voor minimaal € 18,00 per jaar ben je al Fabel-donateur en ontvang je onze tweemaandelijke krant gratis thuis. Minima kunnen volstaan met € 10,00. Overmaken op girorekening 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden o.v.v. “donatie”. Vermeld duidelijk je adres.

Lay-out: Zwart op Wit, Delft

Drukkerij: Albani, Den Haag

ISSN: 1566-158X

Oplage: 1.200

Wil je tussentijds per e-mail af en toe actie-aankondigingen en discussiestukken van De Fabel ontvangen? Stuur dan een e-mail naar <info@defabel.nl> met de tekst “Fabel Nieuws”.

Aftrekbare giften

De Fabel krijgt geen overheidssubsidie. Financiële bijdragen zijn zeer welkom. De Fabel is erkend als “algemeen nut beogende instelling”, waardoor giften aftrekbaar zijn van de belasting. Graag overmaken op girorekening 4418467 t.n.v. De Fabel van de illegaal te Leiden o.v.v. “gift”.

Adres

Koppenhinksteeg 2, 2312 HX Leiden

Tel: 071 512 7619

Fax: 071 513 4907

Bereikbaar maandag, woensdag en vrijdag: 14:00-17:00 uur

Spreekuur voor illegalen op woensdag: 14:00-17:00 uur

E-mail: <info@defabel.nl>

Fabel Website: <www.defabel.nl>

Fabel Archief: <www.gebladerte.nl>